

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEYOĞLU SİNEMASI'NIN GELENEKSELLEŞEN
'TEK KOPYALIK HARİKALAR' SERİSİNDEN
KIM KI-DUK'UN "ACI"SI

Bir Yeşim Ustaoglu Filmi

Araf

2 Disk DVD
Özel Kütusunda!

ŞİMDİ DVD VE VCD'DE!

İçeriksiz PDF Kitap Arşiv - <https://rantey.org>

ustaoğlu
film yapım

tiğloni

BEYOĞLU SİNEMASI

SİNEMATEK OLSUN!

PEK SEVGİLİ EMEK'İMİZİ KAYBEDECEĞİZ, KAYBEDİYORUZ, KAYBETTİK DERKEN YILLAR GEÇTİ. ONUN İÇİN DİRENMEYE DEVAM EDİYORUZ, AMA 'GÜÇ' DE KARŞIMIZDA OLANCA YOK EDİCİLİĞİYLE DİKİLİYOR, DİRENCİMİZİ KIRIP SON DARBEYİ İNDİRMEK İÇİN FIRSAT KOLLUYOR.

Bu 'kavga' sürececek kuşkusuz, Emek'i tüccarlara altın tepside sunmak gibi bir şey söz konusu bile olamaz. Ancak, Beyoğlu Sineması'nın halinin de içler acısı olduğu gerçeği duruyor bir yanda ve bu konuda da benzer bir 'inanç'ın devreye girmesi gerekiyor. Evet, imza kampanyasıyla belli bir yol kat edilmiş durumda, ama can çekişen bu salonun geleceğine dair net bir şey söylenemiyor hâlâ. Taşıma suyla değirmenin dönmeyeceğiye aşık...

1990'dan bu yana yedinci sanatı sevenlerin temel uğrak yerlerinden biri olan Beyoğlu Sineması, minik Pera Salonu'yla birlikte tam bir 'vaha' özelliği taşıyor. Orada izlediğimiz filmlerin haddi hesabı yok; sinemayı sanat yapanların önemli eserlerini hep Beyoğlu Sineması'nda gördük. İstanbul Film Festivali'nin de duraklarından biri olan mekan, sadece festival sırasında değil, sonrasında da 'festivallik' filmleri taşıdı yanbaşımıza. Acı tatlı yığınla hatırayı da omuzladı yıllar boyunca. Kimi zaman kahkahalar eşliğinde sürdürdü varlığını, kimi zamansa gözyaşlarına açtı Hitchcock ve Chaplin kapılarını. Büyük usta Zeki Ökten'i ve 'umudun simgesi' Ahmet Uluçay'ı o salondan uğurlarken yaşanan birliktelikse "Az değiliz!" haykırışlarını ete kemiğe büründürdü.

Şimdilerde az kopyalı, hatta tek kopyalı filmlerin mekanı oldu Beyoğlu Sineması. Pablo Larraín'in "No"sı, Cristian Mungiu'nun "Tepelerin Ardında"sı (Dupa Dealuri) derken, bu hafta da Kim Ki-Duk'un Altın Aslan ödüllü filmi "Acı"ya (Pieta) açtı salonunu.

Aslında önceden de çok kopyalıların mekanı olmamıştı bu sinema, ama şimdilerde yaşanan 'tek kopyalık harikalar'ın mekanı olma yaftası üzerine yapışmış gibi.

Hal böyle olunca, ister istemez aklımıza Sinematek formülü geliyor, ki 12 Eylül darbesi öncesindeki Sinematek yıllarını soluyamamış kuşaklar olarak her daim açlığını hissettiğimiz bir durum bu. İstanbul Film Festivali başta olmak üzere, giderek çoğalan festivallerle bu açık kapanmaya çalışılıyor belki, belli oranda da olsa. Ancak, süreklilik arz etmediği için hep 'eksik' kalıyor bir şeyler.

'Dört mevsim festival' hasretine son verebilecek Sinematek formülü için en uygun mekansa Beyoğlu Sineması gibi görünüyor. Sinemanın geçmişine ve bugününe baktığımızda "Olursa orası olsun!" demek kaçınılmazlaşıyor bizim için. Belki çok kolay bir şey değil bu; sağlam bir organizasyon ve tabii ki parasal destek istiyor. Ama olmayacak şey de değil. Program bağımsızlığına müdahil olmayacak devlet desteği bile düşünülebilir. Olmadı, sanatın farklı disiplinlerine kol kanat geren büyük şirketlerden biri el atabilir Sinematek projesine.

Buradaki temel unsur 'para' gibi görünse de, işin lokomotifini olan organizasyon için de profesyonel bir ekibin devreye girmesi gerekiyor. En iyi örnek, tabii ki İKSV. Film temin etme, bu filmleri belli bir düzen içinde gösterme ya da seyirciyle yaratıcıları buluşturma gibi konularda uzmanlaşmış olan festivalciler, Sinematek oluşumunda da öncülük yapıp bu projeyi hayata geçirebilirler. Keza, SİYAD da birçok konuda Sinematek'in taşıyıcı ayaklarından biri olabilir. Şu anki SİYAD'ın yüzde 90'ının Sinematek görmediği düşünülürse, üyelerin iştahının da etkili olacağı öngörülebilir. Bu noktada, sinemalarını tanıtmak için çırpınan birçok ülkenin destekleri de alınabilir kuşkusuz...

Lafı daha fazla uzatmayalım... Biz istiyoruz ve inanıyoruz; siz de isteyin ve inanın: "Beyoğlu Sineması Sinematek olsun!"

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, ŞENAY AYDEMİR

FIRAT ATAÇ, MÜJDE İŞİL, JANET BARIŞ, KAAAN KARŞAN, MURAT ERŞAHİN, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Acı (Pieta); Zor Ölüm: Ölmek İçin Güzel Bir Gün (A Good Day To Die Hard); Taş Mektep; Oyunbozan Ralph (Wreck-It Ralph); Romantik Komedi 2: Bekarlığa Veda.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, "İslami Sinema'nın Çıkmazı" serisinde sekizinci halkayı Düccane Cündioğlu'na ayırıyor...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Scorsese'nin "Köstebek"ine (The Departed) ilham verdi: "Kırlı İşler" (Mou Gaan Dou)... Burak Göral imzasıyla.

22 ÖLÜM KARARI

'Romantik komedi' geleneğinin en çarpıcı 11 uzantısı huzurlarınızda... Janet Barış imzasıyla.

26 LEKELİ ADAM

Sidney Lumet, David Mamet ve Paul Newman bir araya gelince: "Karar" (The Verdict)... Kaan Karsan imzasıyla.

28 GİZLİ AJAN

Roy Andersson'un 'kıymetli'si: "İkinci Kattan Şarkılar" (Sånger Från Andra Våningen)... Murat Erşahin imzasıyla.

30 AİLE OYUNU

Piyanisti Vurun (Tirez Sur Le Pianiste); Ruhlar Bölgesi (Insidious).

34 GENÇ VE MASUM

1926 yapımı, yarım saatlik bir 'kısa hazine': "Ménilmontani"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

ACI

★★★★★

ORJİNAL ADI Pieta

YÖNETMEN Kim Ki-Duk

OYUNCULAR Lee Jeong-Jin,

Jo Min-Soo, Kang Eunjin,

Woo Ki-Hong, Kim Jae-Rok

YAPIM 2012 Güney Kore

SÜRE 104 dk.

DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

ANA HATLARIYLA
“ACI”, SON DÖNEM
KORE SINEMASINDA
FARKLI ŞEKİLLERDE HA
BİRE KARŞIMIZA ÇIKAN
‘İNTİKAM’ TEMASINA
EĞİLİYOR. ÜSTELİK AKLA
HAYALE SİĞMAYACAK
BİR ÖYKÜYLE.

BİRKAÇ AY ÖNCE FESTİVALLERİ DOLAŞTIĞI SIRADA ŞANI AĞIZDAN AĞZA YAYILARAK MERAK UYANDIRAN, YENİ KİM Kİ-DUK HARİKASI. 1996’DAN BU YANA 17 UZUN METRAJLI FİLME İMZA ATSA DA, MALUM BİZ ONU 2003’TE “İLKBAHAR, Yaz, Sonbahar, Kış Ve İlkbahar”la (Bom Yeoreum Gaeul Gyeoul Geurigo Bom) tanıdık, bağrımıza bastık. Dingin kamerasıyla doğayı ve insanı iç içe geçiren, sonra da bu karışımı kalbimize teğelleyen Kim Ki-Duk, o tarihten bu yana hemen her filmiyle sinemalarımızı ziyaret etti. Bilhassa 2004 tarihli “Boş Ev” (Bin-Jip), görenlerin bir daha unutamadığı benzersiz bir ‘sinema deneyimi’ne dönüştü.

Sakince gezinen kamerasıyla olağanüstü görüntüler yakalayan, ışığı ve açıyı kullanma konusunda hemen her yapıtında ders veren Ki-Duk, şimdilik son filmi olan “Acı”da, sevenlerini belki şaşırtacak ama yine aynı ‘enteresanlıkta’ bir hikayeyle karşımızda. Film hakkında bir şeyler duymuşsanız, mutlaka ‘çok sert’, ‘şok edici’, ‘fenalaşanlar oldu’ gibi laflar da işitmişsinizdir; itibar etmeyin, o kadar da değil. Evet, çok sarsıcı, şaşırtıcı bir öykü izliyoruz; Ki-Duk’un kamerası ilk defa bu kadar hareketli, karakterler hiç olmadıkları kadar geveze, yani diyaloglardan da güç alan bir film bu. Ancak şiddet filmlerine şerbetli seyirci için korkulacak bir durum yok ortada. Belki ‘rahatsız edici’ denebilir.

Şu veya bu filmin konusunu andırıyor desek, sürprizini ve sırrını da ifşa etmiş olacağımız için, o konuya hiç girmeyelim. Ana hatlarıyla “Acı”, son dönem Kore sinemasında farklı şekillerde ha bire karşımıza çıkan ‘intikam’ temasına eğiliyor. Üstelik akla hayale sığmayacak bir öyküyle. Bir cümleyle; faizi astronomik boyutlardaki borçlarını ödeyemeyenleri acımasızca sakat bırakarak, onların sigortadan aldıkları parayla ‘alacağını’ tahsil eden genç bir adamın, o insanlara çektiği acıların kefareti günün birinde hiç ummadığı bir şekilde ödemesini anlatıyor “Acı”. Ama elbette Ki-Duk’un filmi, bu özet kadar basit ve tek boyutlu değil.

**“ACI”, KADININ
ERKEĞİN HAYATINDAKİ
YERİNİ DE
SORGULATYOR ALT
METİNDE. BELKİ ANNE
ŞEFKATİNDEN YOKSUN
BİR ERKEĞİN RUHUNDA
AÇILACAK YARALARIN
TEZAHÜRÜ BUNLAR.**

En başta filmin afişine ve adına ilham veren, Michelangelo'nun meşhur heykelini hatırlamak lazım. 'Pieta', malum, kucagında ölü Mesih İsa'yı taşıyan Meryem Ana heykelinin adı. Bu heykelin filme yansması ise, aynı şekilde bir anne-oğul ilişkisi üzerinden gerçekleşiyor. Tek başına yaşayan, bir ailesi ya da hakkında tasalanacağı sevdikleri olmadığından, deyim yerindeyse 'Allah'a bir can borcu' dışında korkup çekineceği herhangi bir neden bulunmayan tahsilatçı genç, böylelikle tüm duygularından, kaygılarından arınmış olarak borçlulara eziyet edebilmekte. Kocasının sakat kalmasını yahut işkence görmesini istemeyen kadınlar, kimi zaman bedenlerini ona ikram etmeyi bile göze aldıkları halde, onu bu acımasız kol-bacak kesme, sakat bırakma eyleminden vazgeçiremiyorlar. Kaldı ki tahsilatçının 'kadın bedeni'nden istediği bir şey de yok gibi. Cinsel ihtiyacını yatağına sürtünerek kendi kendine gideren, evinde kadına rastlamadığımız tahsilatçı, ne var ki yine bir 'kadın' aracılığıyla değişim geçiriyor. Birdenbire karşısına çıkan, onu felakete sürükleyecek bu kadın, annesi olduğunu iddia ediyor üstelik.

Kendini bildiğinden beri annesini yahut diğer aile bireylerini tanımayan, tek başına büyümüş

bu zalim 'işkence makinesi', önce kadının söylediklerine inanmaz. Onu bebekken terk eden bu 'gözü yaşlı' anne, ne olmuştur da bunca yıl sonra birden ortaya çıkıvermiştir? 'Oğlunun' tüm itirazlarına, kötü muamelesine karşın kafasına göre davranan, evin içine davetsizce girip yemek yapan, bulaşık yıkayan, hatta yeri geldiğinde 'oğlu' dediği gence acıyıp ona uykusunda mastürbasyon dahi yaptıran bu 'anne', her halükarda tuhaftır da... Genç adam ona uzun süre inanmaz; inanmak için yapamayacağı şeyler ister ondan. Çiğ et yedirir, hatta tecavüz eder. Ama kadın, annesi olduğuna ikna etmek için her şeyi göze almıştır.

"Acı", bu noktaya kadar zaten yeterince akıl almaz gelişmelerle ve sahnelerle seyirciyi çarpmayı başarırken, asıl mesele bu noktadan sonra başlıyor. Kadının neden aniden ortaya çıktığı, ilişkilerinin ne yöne gideceği, onca canı yanmış borçlunun acaba bu yeni kavuşmuş ana-oğula zarar mı vereceği gibi sorular beynimize üşüşürken; Kim Ki-Duk beklenmedik manevrayla hikayesine en doğru noktayı koyuveriyor.

Ki-Duk her ne kadar bu filmde üslubunda küçük oynamalar yapmış olsa da, bazen karakterlerin yerine geçen, bazen onlardan bilinçlice uzaklaşan kamera açılarıyla yine sinemanın sihrini devreye sokuyor ve seyirciyi 'tam da olayın ortasına' istediği gibi bırakıveriyor.

Öte yandan "Acı", kadının erkeğin hayatındaki yerini ve gücünü de sorguluyor alt metinde. Anne şefkatinden ve onun öğretilerinden yoksun büyüyen bir erkeğin ruhunda açılacak yaraların tezahürü belki de bu gördüklerimiz. Sadece uykusunda ya da hayal gücü sayesinde cinsel haz yaşayan, duygu dünyasının ambalajını açmamak uğruna kadınlardan uzak duran ve böylelikle gaddarlığını muhafaza edebilen tahsildar genç, hiç beklemediği bir cenahtan; 'anne' motifinden en büyük darbeyi yiyor. Çünkü hayatına asıl sokmak istediği, eksikliğini duyduğu 'kadın' motifi 'anne' aslında. Ayağına kadar gelmiş olan o 'beklenen' kadın, kabulleniş sürecinden sonra onu baştan aşağı değiştirmeyi de başarıyor. Neredeyse bu işleri bırakıp, düzgün bir hayat sürecekle hale geliyor, gaddarlığı gün günden eriyor. İşte tam da bu noktada, filmi gördükten sonra sorulacak soru devreye giriyor: "Annesinden ayrılmış bir evlat mı daha acımasızdır, evladından ayrılmış bir anne mi?"

'Acı'yı iliklerimize kadar işlemeyi başarması, filmin ve yönetmenin gücünün ispatı.

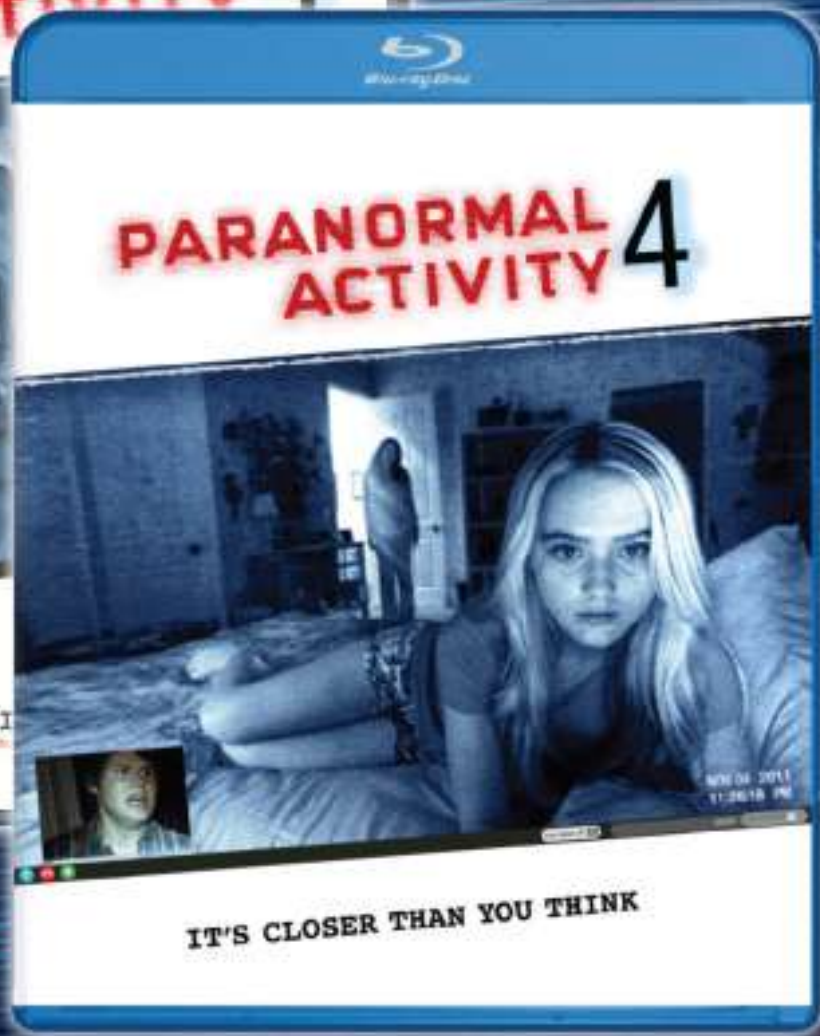

Tek kopyayla vizyona çıktığından, az sayıda sinemasevere ulaşacak olması.

"TÜYLERİNİZİ DİKEN DİKEN EDECEK."
- David Griffiths, *Helium*

PARANORMAL ACTIVITY 4

Her şeyi aktivite başlattı...

ŞİMDİ DVD,
VCD, VE BLU-RAY™ DE!

© 2012 Paramount Pictures. Tüm Hakları Saklıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tiglon

ZOR ÖLÜM: ÖLMEK İÇİN GÜZEL BİR GÜN

ÖZELLİKLE HAFTA SONLARI, KAFASININ İÇİNDEKİ BİRBİR SORUNU UNUTMAK İSTEYEN SEVİRCİNİN, AVUÇ AVUÇ ağzına attığı mısır patlaklarıyla beraber kilitlendiği bir aksiyonun verdiği keyfe doyum olmadığının farkındayız. Hele de, hızlı çarpışmalar, patlamalar, dövüşler adrenalini seviyesini yükseltiyorsa keyif katlanarak artıyor.

Ancak, sadece aksiyon kimseyi tatmin etmez! Aksiyon şemasını ve yapısını, mantıksal tutarlılığı içinde gerçekmiş gibi idrak edip sindirmek için sağlam bir hikayeye ihtiyacımız var. Aksi halde, teknik ekiplerle dublörlerin bir araya gelerek çektikleri, ardı ardına sıralanmış en nefes kesici aksiyon gösterilerini büyük ekranlarda seyretmek yeterlidir.

Yazık ki, "Zor Ölüm" serisinin 25. yılında sunulan beşinci bölüm "Ölmek İçin Güzel Bir Gün"ü, 60'ına merdiven dayamış Bruce Willis'in muzip gülümsemesi bile 'kurtaramıyor'. Çünkü senaryosu tel tel dökülüyor. Geriye ise, sadece ve sadece, üzerinde çok çalışıldığı belli, uzunca bir güzergahtaki yoğun trafikte geçen ve 'zoom'larıyla da 70'lerin Avrupalı aksiyonlarına göndermede bulunan takip sahnesi kalıyor!

Oysa 1988'deki roman uyarlaması "Zor Ölüm"de (Die Hard), John McTiernan, sınırları belli olmakla birlikte müthiş olanaklar içeren dev bir mekanda, kesintisiz bir gerilim yapısı kurmuştu. New York'tan Los Angeles'a ayrı yaşadığı karısı ve iki çocuğunu görmek için gelen dedektif John McClane, "Mavi Ay" (Moonlighting) dizisinden ödünç sempatisiyle Bruce Willis, gökdeleninde Batı Alman soyguncularla kapışıyor. Ancak bunlar sıradan değil, gücün gerçek kullanımı konusunda Japonlara ders de vermek isteyen Batı Alman Halkın Kurtuluşu Örgütü üyesi soygunculardı. Dedektifin karısı Holly de, soyulmak istenen Japon şirketinde çalışıyordu. "Zor Ölüm"den sonra Berlin Duvarı yıkıldı (1989)... 1990 yapımı "Zor Ölüm 2"de (Die Hard 2), Renny Harlin, uçmaktan korkan John'u, Washington D.C.'deki havalimanında kontrolü ele geçiren terörist grupla karşı karşıya getirdi. 1995'te ise, New York'un bombacısı rolünde

kötü adama bir soyluluk katan Jeremy Irons ile John'a yardım ederken mizahı da yanında getiren aktivist esnafta Samuel L. Jackson, filmi yükseltti. Ve John McTiernan "Zor Ölüm 3"ü (Die Hard: With A Vengeance) son kez yönetti...

2007, John'un internet tabanlı yeni nesil terör örgütüyle ilk kez karşılaştığı yıld; "Zor Ölüm 4,0"da (Live Free Or Die Hard), Len Wiseman, John'un yanına verdiği genç hacker rolündeki Justin Long'la yine aksiyona belli bir mizah ve zeka katmasını bildi.

Bu son filmde John'un ilk kez ABD dışına çıkmasıyla birlikte de, klişeler geçidi başlıyor: İki çocuktan oğlan olan Jack (android gibi: Jai Courtney) CIA'de ajan... Moskova'da gizli görevde başı derde girerken yanında babasını buluyor; kirli bir oligark-siyasetçi ilişkisinde yer alan bir milyar euro değerindeki uranyumun satılmasının engellenmesi görevinde, ihmal edilen baba-oğul ilişkisi de canlanıyor vs... İnanılır gibi değil! Yazıp yönettiği ilk film "Thursday"le dikkat çeken senarist Skip Woods nasıl olup da bu denli üflesen yıkılacak bir metni yazabilmiş; gerçekten tuhaf! Yani, "Başkalarının Hayat"ının (Das Leben Der Anderen) duyarlı yazarı, kalburüstü Alman oyuncu Sebastian Koch bile, kötü adam olmayı hiçbir şekilde halledememiş; çünkü bağlanabileceği bir hikayesi yok! Ve öte yandan, Doğu Bloğu gangsterleriyle taksi şoförlerinin, artık komik kaçan şu Amerikan kültürü hayranlığına dur demenin zamanı gelmedi mi Allah aşkına?

"Omen 666"dan (The Omen, 2006) anımsayıp yüzünüzü ekşitebileceğiniz İrlandalı yönetmen John Moore, beşinci uzun metrajında, işin sadece aksiyon tarafıyla ilgilenmiş. 2 yıldız vermemin nedeni, Moskova olarak yutturduğu Budapeşte'yi, 1.85:1 görüntü oranındaki derinliği kullanarak, bahsettiğim takip sahnelerindeki şiddetle bütünleştirmesindeki başarı.

İki kez Oscar adayı olmuş besteci Marco Beltrami'nin aksiyona nüfuz etmiş müziği.

Filmin destekleyicilerinden Mercedes-Benz'in sağlamlığı ve logosu göze fazla sokulmasıydı keşke.

ORJİNAL ADI A Good Day

To Die Hard

YÖNETMEN John Moore

OYUNCULAR Bruce Willis, Jai Courtney, Sebastian Koch, Mary Elizabeth Winstead, Yuliya Snigir, Radivoje Bukvic, Cole Hauser

YAPIM 2013 ABD-Macaristan

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Tiglon

**SERİNİN 25. YILINDA
SUNULAN BEŞİNCİ
BÖLÜM "ÖLMEK İÇİN
GÜZEL BİR GÜN"Ü,
60'INA MERDİVEN
DAYAMIŞ BRUCE
WILLIS'İN MUZİP
GÜLÜMSEMESİ BİLE
'KURTARAMIYOR'.**

TAŞ MEKTEP

YÖNETMEN Altan Dönmez

UYUNCULAR Orhan Kılıç,

Ayça Varlıer, Feride Çetin,

Can Kolukısa, Hazım Körmükçü,

Serkan Kuru, Bora Akkaş,

Atsız Karaduman, Mehmet Atay,

Güray Kip, Ümirt Çırak,

Ömer Güney

YAPIM 2013 Türkiye

SÜRE 110 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

(Statü Prodüksiyon)

TÜRKİYE'DE SINEMAYA YATIRIM YAPANLARIN BİR NOKTAYI İYİCE ANLAMASININ VAKTİ GELMİŞ GİBİ GÖRÜNÜYOR. FİLM çekmek teknik bir iş değildir. Mesela 'alayda' ya da 'mektep'te öğrenilen kamera açılarını, uzak plan/yakın plan, aç/karşı aç gibi bu işin amentülerini bilmek; bu donanım yaratıcı bir göz ekleyip klipler, reklamlar, diziler çekiyor olmak kimseyi iyi yönetmen yapmaz.

Güzel bir hikayeyi ele alıp, onu dizidekilere bile rahmet okutacak şekilde senaryo haline getirmek de kimseyi senarist yapmaz. Hele, "Bak elimde acayip dokunaklı bir senaryo var, para da var, kamera kullanmayı bilen birini de bulursak şahane bir film olur" diyerek yapımcı hiç olunmaz. Gişe filmi yapmak, seyircinin ruhunu okşayacak dokunuşlarla bezeli senaryolar yazmak ve 'memur yönetmen' olmak bile çileli bir yolu, sahip olunması gereken bir donanımı gerektirir!

Son dönemde o kadar çok özensiz iş karşımıza çıkıyor ki, (isim anmaya gerek yok ama Çanakkale içerikli filmler, tarihî karakterlere dair yapımlar) için kolaycılığın bu kadar kaçmanın rahatsız ediciliğini belirtmek farz oluyor.

Bu hafta gösterime giren "Taş Mektep" ile ilgili yazıya böyle girmek, 'biraz birikip birikip karşıya ilk çıkana patlamak' gibi oldu ama bu film için de benzer şeyleri söyleyeceğiz ne yazık ki.

Kurtuluş Savaşı sırasında büyük bir vatanseverlik örneği göstererek cepheye giden ve bir daha geri dönmeyen Kayseri Taş Mektep'in 63 öğrencisinin hikayesini anlatma iddiasındaki film, maalesef bu iddiayı bile ortaya koymıyor.

Eskişehir'in düşmesi ve Yunan ordusunun Ankara'ya doğru ilerlemesi üzerine 'memleket için' bir şeyler yapmak isteyen Kayseri Sultanisi'nin son sınıfındaki 63 öğrenci, orduya

katılmaya karar verir. Tevfik Yüzbaşı ve öğretmenleri Güzide'nin önderliğinde Sakarya Meydan Muharebesi'ne katılan bu gençlerden hiçbirisi geriye dönemez. Kayseri Lisesi o yıl mezun vermez.

Sadece bu haliyle bile dokunaklı bir sinema hikayesi barındıran "Taş Mektep" in, 'işbirlikçi Rumlar, kararsız Ermeniler' gibi tehlikeli sularda gezinmesiyle ilgili birkaç cümle etmek gerek. Tarihi bir anlatı son tahlilde 'bugüne not düşmek' ve biraz da bugünü şekillendirmek için yapılır. Kendilerine 'yeni nesle vatan sevgisi aşılamak' gibi görev biçenler, 'yeni neslin', yalnızca 'vatan sevgisini' değil, bugün aynı toprakları paylaştığı bir avuç azınlığa dair de fikirler edindiği gerçeğini es geçiyorlar belli ki.

Ama "Taş Mektep" in asıl sorunu bu dokunaklı hikayeyi kendine özgü bir sinema

**"TAŞ MEKTEP"İN
SORUNU, BU HİKAYEYİ
BUGÜNE KADAR
DEFALARCA
OKUDUĞUMUZ
İNKILAP TARİHİ
BİLGİLERİNİN İÇİNDE
BİR DOLGU MALZEMESİ
OLARAK KULLANMASI.**

diline dönüştürememesi; aksine bugüne kadar defalarca izlediğimiz, okuduğumuz, duyduğumuz inkılap tarihi bilgilerinin içine bir dolgu malzemesi olarak kullanması. Aileleri, dostları, sevgilileri olan 16-17 yaşındaki gençlerin “vatan bizden görev bekler arkadaşlar” sloganları dışındaki motivasyonlarını, çelişkilerini, korkularını göremiyoruz. Az buçuk da olsa filmde bir karakter olarak kendisine yer bulan Mehmet’in Rum kızı Miyana’ya olan imkansız aşkı bile bu toptancı yaklaşımın önüne geçemiyor ve gençler silik birer figür olarak kalmaya mahkum oluyorlar.

Güzide’nin gençlerin peşinden kalkıp cephenin ortasına kadar gelmesi, hatta siperlere kadar girmesi gibi akıllara zarar ‘detay’ları; her filmde mutlaka bir Mustafa Kemal gösterilmesi gibi zorunlulukları; 5-6 Kızılay çadırının (üstelik

uzak plan gösteriliyor) Kurtuluş Savaşı en büyük merkez karargahı olarak gösterilmesinin ikna edici olabileceğinin düşünülmesi gibi çok basit felaketleri uzun uzadıya anlatmaya gerek yok.

Gerçek hikayenin dokunaklılığının gücüyle, muhtemelen seyircilerin bir kısmı “Taş Mektep”i duyulanarak ve gözyaşı dökerek izleyecek. Bu durum filmin niyet edip başardığı şey olacaktır.

Başaramadığı şey ise; 16-17 yaşındaki gençlerin ‘vatan-millet-Sakarya’ ajitasyonu ile hazır ola geçen kahramanlar gibi gösterilmesi dışında; nasıl birer insan olduklarını anlatamaması!

Filmin oyuncuları her şeye rağmen işlerini ciddiye alıyor ve ellerinden geleni yapıyorlar...

Feride Çetin’in “2 Genç Kız” gibi önemli bir filmle başlayan kariyerinde bir başka yanlış tercih daha...

**GERÇEK HİKAYENİN
DOKUNAKLILIĞININ
GÜCÜYLE, İZLEYİCİ
“TAŞ MEKTEP”İ
DUYGULANARAK
İZLEYECEK. BU DURUM
FİLMİN NİYET EDİP
BAŞARDIĞI ŞEY
OLACAKTIR.**

OYUNBOZAN RALPH

ORJİNAL ADI Wreck-It Ralph

YÖNETMEN Rich Moore

SESLENDİRENLER John C. Reilly,

Sarah Silverman, Jack McBrayer,

Jane Lynch, Alan Tudyk,

Ed O'Neill, Mindy Kaling

YAPIM 2012 ABD

SÜRE 108 dk.

DAĞITIM UIP

**"THE SIMPSONS" TAN
HATIRLADIĞIMIZ RICH
MOORE'UN İLK UZUN
ANIMASYONU OLMA
ÖZELLİĞİNİ TAŞIYAN
FİLM, AKILLICA BİR
TERCİHLE BİZİ TANIDIK
KARAKTERLERİN
İÇERİSİNE BIRAKIYOR.**

ATARI SALONLARI SADECE BİZİM ÜLKEMİZDE DEĞİL, DÜNYA GENELİNDE BİR DÖNEME DAMGASINI VURMUŞ EĞLENCE mekanlarıydı. Toplumların yapısına bağlı olarak kimliklerini bulan bu salonlarda kimi zaman serseriler, kimi zaman oyun bağımlıları, kimi zaman asosyaller çoğunluğu ele geçirdi. Hepsine genel olarak bir bakış attığımızda gördüğümüz şey ise istisnasız bir şekilde, bireyin oyunlar sayesinde geçirdiği zamanın tanımsız olmasıydı. Herhangi bir rekor ya da madalya peşinde harcanan saatler israf edilmiş gibi gözükse de, alınan hazzın tarifi çok güçtü. Akşam olup atari salonunun kapanma vakti geldiğinde içlere dolan hüznün ve ertesi günün bir an önce gelme beklentisi uykuları kaçırarak boyutlara varabilirdi.

Disney'in son dönemdeki en iddialı animasyonu "Oyunbozan Ralph" işte tam bu günleri yaşayanlara sesleniyor. Kitlesini bununla sınırlı tutma tehlikesine düşmeyi göze alamayan filmin alt yaş grubunu da memnun etmek için ciddi çaba harcadığını söylemek gerek.

Hikayesini 'salonların kapandığı andan itibaren asıl eğlencenin başladığı' önermesi üzerine kuran "Oyunbozan Ralph", 30 senedir Fix-It Felix adlı oyunun parçası olan Ralph'ı merkezine alıyor. Son derece 'old-school' bir oyun olan Fix-It Felix, Ralph'ın bir binayı parçalaması, Felix'in de onu tamir etmesi ilkesine dayanıyor. Oyun zamanı bitip karakterler dinlenmeye çekildiklerinde, yalnızlığıyla başbaşa kalmış bu devi daha yakından tanıyoruz.

Çıldırarak, binayı yerle bir etmek ve nihayetinde damdan atılmak konseptli günlük rutininden sıkılması bir yana, kötü adam olarak yaratıldığı için tek başına bırakılmış biri Ralph. İspatlamak istediği tek şey kendisinin de iyi bir karakter olabileceği... Bunu somut olarak yapabilmesi için bir madalyaya ihtiyacı var ve kendi oyununun içerisinde bunu yapabilmesi

imkansız. O da başka oyunların içerisine girip bugüne kadar çoktan hak ettiği 'onur ödülü'nü almanın peşine düşüyor.

"The Simpsons"tan hatırladığımız Rich Moore'un ilk uzun metraj animasyonu olma özelliğini taşıyan "Oyunbozan Ralph", inanılmaz akıllıca bir tercihle bizi bir sürü tanıdık karakterin içerisine bırakıyor. Oyunlardan hatırladığımız iyi ve kötü karakterlerin etrafta süzülmesini izlemek büyük bir keyif. Geçmişinde Street Fighter, Pac-Man ya da Sonic'le haşır olmuş büyük bir güruhu bu sayede kolayca tavlaman filmin, daha önce varolmamış oyun yaratımları konusunda da büyük bir başarısı var. Buna ek olarak tasarlanan oyun istasyonu, hikayecikler arasındaki bağlantıyı sağlayan bir merkez görevi görüyor. Ana macerası 'oyundan oyuna geçme' olarak

tanımlanabilecek bir hikaye için başarıya giden yol da böylelikle açılmış oluyor.

Böylesine büyük bir dans etme alanı olan filmin harika Fix-it Ralph, idare eden Hero's Duty ve vasat Sugar Rush'tan başka duraklara uğramaması büyük handikap. Tek bir apartman ve çöplükten oluşan ilk durağın minimallliği ile Starship Troopers bazlı ikinci durağın gösterişçiliği arasında yapılan başarılı geçiş, son durakta ne yazık ki yalpalamaya başlıyor. Ralph'ın kişiliğini oturtmasına yardım edecek Vanellope ile Sugar Rush'ta tanışması ve asıl maceranın burada cereyan etmesi, bu bölüme verilen ağırlığın açıklaması olarak gösterilebilir. Ancak bu açıklama, filmin potansiyelinin kullanılamadığı gerçeğini değiştirmiyor.

"Oyunbozan Ralph"ın bolca formüle dayanmasına rağmen iç içiten, arkadaşlık ve

kendin olmak üzerine kelimelerini sakınmayan bir tarafı da var. Animasyonların kendilerini güvende hissettikleri bölgeden ayrılmaması bir gelenekse, sanırım bu geleneği seviyoruz.

Tek seçenek olan Türkçe dublajdan dolayı John C. Reilly ve Sarah Silverman'ın yurtdışında övgülere boğulan seslendirmelerini duyamayacak olsak da sevinmemiz gereken ufak bir ayrıntı var ki, o da filmde önce gösterilen yedi dakikalık animasyon Paperman. Siyah beyaz olmasının getirdiği estetikle naif bir aşk hikayesi anlatan kisanın, asıl filmde daha çok ilginizi çekebileceğini belirtmekte yarar var.

Oldukça zekice yazılmış karakterler ve geçmişten gelen dostlar barındırması...

Özellikle ikinci yarısından itibaren tek mekana sıkışması, bizi şekere boğması...

**TEK SEÇENEK OLARAK
SUNULAN TÜRKÇE
DUBLAJDAN DOLAYI
JOHN C. REILLY VE
SARAH SILVERMAN'IN
YURTDIŞINDA
ÖVGÜLERE BOĞULAN
SESLENDİRMELERİNİ
DUYAMAYACAĞIZ.**

ROMANTİK KOMEDİ 2: BEKARLIĞA VEDA

YÖNETMEN Erol Özlevi

UYUNCULAR Sinem Kobal,

Sedef Avcı, Burcu Kara, Gürgen Öz,

Engin Altan Düzyatan, Cemal Hünel

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 107 dk.

DAĞITIM Pinema (Boyut Film)

**İLK FİLMİN RÜZGARINI
ARKASINA ALAN
"ROMANTİK
KOMEDİ 2", BELLİ BİR
STANDARDI TUTTURUYOR.**

HAYATLARINI NİŞANTAŞI-ETİLER HATTINDA İDAME ETTİRİP PAHALI ALIŞVERİŞTE VE SOSYETİK RESTORANLAR/GECE kulüplerinde soluk alanların 'parlak ambalajlı' aşklarını izlemiştik "Romantik Komedi"de. Hollywood stilinin izinde giden yapım, fazlasıyla 'öykünme' izleri taşısa da 'neden bizim de doğru dürüst romantik komedimiz yok' diyenlerin ağzına bir kaşık bal çalmayı başarmıştı; özellikle çekimleri, dekorları ve montajıyla... Bunda ünlü reklam yönetmeni, Ketche lakaplı Hakan Kırvavaç'ın payı büyüktü.

İlk filmin rüzgarını arkasına alan "Romantik Komedi 2" ise çok şey beklemeyenler için belli bir standardı tutturmakla birlikte aynı akıcılığı yakalayamıyor. Fiyakalı bir jenerikle başlayan film, iki saate yaklaşan süresince ritmini bir türlü bulamıyor. İlk filmde sıkça uygulanan ekran bölme tekniği yerini klasik akışa bıraktığı için hız kazanamıyor hikaye (ler) bir türlü. Ortalama bir ilişki filminde olmayacak kadar karakter enflasyonu yaşanıyor zaten filmde. Bunlardan da bir türlü espri üretilmiyor. Mesela kına gecesi

sahnesinde müstakbel kayınvalideye (Nurseli İdiz) verilen 'ilaç', mizahın tavan noktası olacakken harcanıp gidiyor. Anlaşılan o ki, senaryo tamamıyla Gürgen Öz'ün canlandığı Yiğit karakterini merkez almış. İlk filme göre hareket alanı genişletilen Öz, görüldüğü sahnelerde tansiyonu da, ritmi de yükseltiyor. Filmin bir diğer baskın karakteri Didem (Sinem Kobal) ise evlenme inatıyla saç baş yoldurarak ilk filmdeki istikrarını sürdürüyor.

"Felekten Bir Gece" (The Hangover) misali teker teker her karakterini evlendiren "Romantik Komedi" serisinin üçüncüsünün çekilmesi kimse için sürpriz olmayacak. Çünkü geriye Didem'in düğünü kaldı. Bir de Yiğit'in 'özel' durumu var ki, Boyut Film onun üzerine komedi filmi yaparsa, rahatça bir hit çıkarabilir.

'Başarısız' geçen geceden sonra Yiğit'in, Hatasız Kul Olmaz şarkısıyla eflarlanması...

Ajda Pekkan'ın söylediği Yakar Geçerim şarkısı, popüler bir film için hayli eski duruyor.

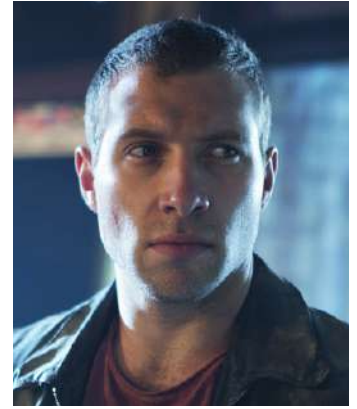
ACI

ROMANTİK KOMEDİ 2: BEKARLIĞA VEDA

TAŞ MEKTEP

ZOR ÖLÜM: ÖLMEK İÇİN GÜZEL BİR GÜN

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ACI		★★★★		★★★★	★★★★		
OYUNBOZAN RALPH		★★★★			★★		
ROMANTİK KOMEDİ 2: BEKARLIĞA VEDA				★			
TAŞ MEKTEP				★★	★★	★★	
ZOR ÖLÜM: ÖLMEK İÇİN GÜZEL BİR GÜN	★			★★			
BİTİK ŞEHİR	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★		★★★★
CELAL İLE CEREN	★	★★		★	★★	★★	★
ÇATLAK FİLM		★★					
DÜŞLER DİYARI		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★		★★★★
G.D.O. KARAKEDİ							★
HANSEL VE GRETEL: CADİ AVCILARI	★	★★	★★	★★	★		★★★★
HÜKÜMET KADIN	★★	★★	★★	★★	★	★★	★★
KANUNSUZLAR	★★★★★	★★★★★		★★		★★★★	★★★★
KÜÇÜK TATLI ZÜRAFA: ZARAFİ		★★★★★					★★★★
LINCOLN	★★★★★	★★★★★	★★		★★★★	★★★★	★★★★
MAMA					★★★★		★★★★
MUTLU AİLE DEFTERİ	★			★		★★	
NO			★★		★★★★★	★★★★	
PARKER	★★	★★					★★★★
PENGÜEN KRAL		★★		★★	★★		
TEPELERİN ARDINDA			★★★★★		★★★★★		
ZERO DARK THIRTY	★★	★★	★★	★★★★	★★	★★	★★
ZİNCİRSİZ	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★
PIYANİSTİ VURUN		★★★★★	★★★★				
RUHLAR BÖLGESİ		★★★★		★★★★	★★		★★★★★

İSLAMİ SİNEMA'NIN ÇIKMAZI-8: DÜCANE CÜNDİOĞLU'NUN MESELESİ...

Dücan Cündioğlu'nun **“Sinema Ve Felsefe”**sinde Zhang Yimou'nun, Abbas Kiarostami'nin, Chen Kaige'nin, Muhsin Makhmalbaf'ın, Cafer Panahi'nin, **Yılmaz Güney**'in neden izi bile yok, doğrusu gerçekten merak ediyorum...

DÜCANE CÜNDİOĞLU'NUN “SİNEMA VE FELSEFE”SİNİ İSTANBUL KİTAP FUARI'NDA ALMIŞTIM, NİHAyet GEÇEN HAFTA OKUYABİLDİM. “SİNEMA VE FELSEFE” (KAPI YAY.), DÜZENLİ OLMASA DA MAKALELERİNİ takip etmeye çalıştığım, televizyonda birkaç konuşmasına denk geldiğim, 25 kadar kitabı bulunan Cündioğlu'nun “Sanat Ve Felsefe” ile “Mimarlık Ve Felsefe” adlı kitaplarıyla üçleme oluşturuyor. Diğer iki kitabı ve yazarın diğer çalışmalarını maalesef okumadım. Yani, özellikle genç İslami aydınlar tarafından sevilip sayılan; ‘düşünür’, ‘alim’ ve ‘filozof’ olarak anılan; kimi güncel meselerde tipik yandaş tavrı takınmayıp karşı çıkışlarıyla da dikkat çeken; sanatın, hukukla, ahlakla ve iktidarla karşı karşıya gelmeden var olmayı beceremeyeceğine inanan Dücan Cündioğlu ve çalışmalarına dair bilgimin elimdeki kitabın sınırlarının ötesine pek geçmediğini baştan itiraf edeyim.

Hemen belirteyim ki “Sinema Ve Felsefe”, bugüne dek okuyabildiklerim içinde sinema sanatına, filmlere ve yönetmenlere dair İslami cenahta yazılan çizilenler içinde en doyurucu çalışma. Yazar, kafasındaki kimi felsefi mesele ve sorulara (ya da sonuçlara) yedinci sanatın içinden örnekler bulduğu gibi, doğal olarak tersini de yapıyor ve bir filminden yola çıkarak felsefenin dünyasına dalarak ilerliyor, yeni sorular ya da sonuçlar ortaya koyuyor. Bütünlüklü bakışın, en azından İstanbul Film Festivali'nin son 20-25 yılını içeren bir birikimin ve yorum gücünün hemen dikkat çektiği, berrak Türkçeyle kaleme alınmış, okumaktan hoşnut kaldığım bir kitap oldu “Sinema Ve Felsefe”. Romy Schneider ve Marilyn Monroe hakkında yazılanlar, “Dünyanın Tüm Sabahları” (Tous Les Matins Du Monde), ya da “Leopar”a (Il Gattopardo)

dair vurgular gerçekten ilginç. Ingmar Bergman'ın “Yılan Yumurtası”ndan (The Serpent's Egg) Sidney Lumet'in “Küheylan”ına (Equus), Kim Jee-Woon'un “Acı Tatlı Hayat”ından (Dalkomhan Insaeng), Martin Scorsese'nin “Günaha Son Çağrı”sına (The Last Temptation Of Christ) dek geniş bir yelpazede, felsefe ve sinemanın verimli toprakları üzerinde at koşturuyor yazar.

Öte yandan, Arka Pencere'nin 132. sayısında “İslami Sinema'nın Çıkmazı” dizisinin dördüncü bölümünde bir ‘çıkılmaz’ olarak ‘Tarkovski meselesi’ni yazmış olduğum için bana artık hiç şaşırtıcı gelmeyen biçimde başrol tabii ki gene Tarkovski ve çeşitli filmlerinde. Lars von Trier de öyle...

İslami dünyadaki sinemacı ve yazarların Tarkovski'yi hem abarttıklarını hem de yanlış yorumladıklarına inanmayı sürdürüyorum ama gene de örneğin, “İşte biz de böyle aynen onun gibi filmler yapmalıyız” diyen pek çok kalemin iddia ettiğinin tam tersine, yıllardır Tarkovski'nin “Bir Tanrı ve inanç sistemi aramış ama bulamamış” bir ‘Tanrısız ve dinsiz’ olduğunu savunmuş biri olarak da Cündioğlu'nun şu satırları bile çok önemli geliyor bana: “Tarkovski gürültü çıkarmayı sevmeyiz, insanın dramına onu anlamak gayesiyle değinir. Usulca. Hiç çekinmez, sanatını dua olarak adlandırır; bir çağrı, bir çığlık olarak. Tanrı'yla başı beladadır. Tıpkı Dostoyevski gibi. İnanmak ister. Evet, inanmak ve huzur bulmak ister, bütün içtenliğiyle...” (s. 68) “İnanmak ister” vurgusunun, ‘inanmıyor olmak’ı içerdiği çok net benim için!

Cündioğlu'nun, Polanski meselesinden

hareketle, “Bir sinemasever onun bu tarafıyla ilgilenmek zorunda değil. Yönetmen hasta olabilir, hatta sapık olabilir, seyirciyi ilgilendiren en son tahlilde eserdir. Eserin yanında eser sahibi bir teferruattır, bir dipnottur” demesi ya da kimilerinin ‘Laik ve Jakoben şeytanlara karşı’ beyazperdede bir cihad seferi olarak

göstermeye çalıştığı “Hür Adam” için “İçeriği de, biçimi de fevkaalede zayıf ve yetersiz. Basit müsamere teknikleri. Hakikatten bir pay alsa bile politik ajitasyonları bile çocukça” diye yazması, oldukça önemli.

Ve fakat... “İslami Sinema'nın Çıkmazı” başlığı altında yazdıklarımda, kendimi ille de bir ‘çıkılmaz’a işaret etmekle yükümlü hissetmiyorum. Örneğin “Sinema Ve Felsefe”, genel olarak bakıldığında okuru bir çıkılmaz sokağa değil, çıkmazın aşılmasına davet etse de kendi içinde bir çıkılmaz da taşıyor... “Sesime kulak ver ey talib, ne fısıldıyorum, ne de mırıldanıyorum, bak, açıkça senin de duyabileceğin biçimde, hem de sükûnetle muradımı ifade ediyorum: Tanrı öldü, Allah yaşıyor!” diyen bir yazarın bu kapsamlı çalışmasında, tam da felsefe ve sanat ilişkisine parmak basan onca İran ya da Çin filmini es geçmesini de bir türlü anlayamıyorum. Neden ille de Tarkovski, Bergman, Robbe-Grillet, Greenaway, Aronofsky, Trier... “Sinema Ve Felsefe”de diyelim ki Zhang Yimou'nun, Abbas Kiarostami'nin, Chen Kaige'nin, Muhsin Makhmalbaf'ın, Cafer Panahi'nin, Yılmaz Güney'in neden izi bile yok, doğrusu gerçekten merak ediyorum.

Haftaya buluşmak üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KIRLI İŞLER

Hong Kong’lu yönetmenler Lau Wai-Keung ve Siu Fai Mak’ın da kariyerlerinin zirvesini oluşturan **polisye-gerilim üçlemesi “Kırlı İşler”** (Mou Gaan Dou / Infernal Affairs); **Martin Scorsese’nin** En İyi Yönetmen **Oscar’ını kazanmasına** vesile olmuştu!

UZAKDOĞU SINEMASININ EN NEV-İ ŞAHSINA MÜNHASİR FİLMLERİNİ OLUŞTURAN, ESKİ İNGİLİZ KOLONİSİ HONG KONG’UN SINEMA ENDÜSTRİSİ NEREDEYSE ABD VE HİNDİSTAN’DAN SONRA EN ÇOK FİLM ÜRETEBİLİR ENDÜSTRİDİR. ÖZELLİKLE DE 2000’Lİ YILLARDA VERİMİNİ VE KALİTESİNİ YÜZDE YÜZ ARTTIRMIS BİR ENDÜSTRİDİR Kİ, çıkardığı filmlerle Hollywood için yeni bir kaynak olmayı da başarmıştır.

2000 yıllık bir tarihi olan Çin mafyası Triad’ın oldukça etkili ve güçlü bir uzantısını barındıran Hong Kong’un sineması da yıllarca Triad’ın etkisi altında kaldı. Triad’ın patronları bizzat Jackie Chan gibi sektörün önemli aktörlerinin ya da yönetmenlerinin işine karıştı, prodüksiyonlardan haraç topladı... Başta Chan ve Bruce Lee olmak üzere sinemacılar bu mafyatik müdahaleye karşı direndiler. (Bruce Lee’nin Hong Kong’daki gizemli ölümünün altında Triad’ın parmağı olduğu da söylenir)... Triad’ın Hong Kong sinemasına olan etkisi aslında 2000’lerde de devam eder. Ama hikayelere karşı müdahaleleri giderek azalmıştır...

Bir yandan da Çince konuşan ülkelerin sinemaları arasında Hong Kong sinemasının kendine has bir kimlik yaratmasına da neden olmadı değil bu durum. Hollywood sinemasına yakın duran senaryo formüllerine kendi genetik kodlarını ekleyebildiler. Suç dünyasına içinden bakabilen filmler ürettirler. Mafya-polis mücadelesine odaklanmış polisiyeleri Hollywood’un aksiyon sinemasının tüm dinamiklerini yenileyen bir anlayışla beslendiler hep. Ringo Lam, John Woo ve Tsui Hark gibi öncü yönetmenler birbirinden şık, stilize filmlerine imzalarını attılar.

“Kırlı İşler” üçlemesinin ilk filmi de bu türe yenilik getiren bir ‘parlak fikir’ içerir... Birbirlerinden habersizce, birbirlerinin içine ‘köstebek’ yollayan mafya ve polis teşkilatının gergin mücadelesini bu ‘köstebekler’ üzerinden yetkin bir senaryoyla ele alır film.

Triad’ın içine köstebek olarak sokulan polis Yan (Leung) bir süre sonra polis olduğunu kendisi bile unutmuş gibidir. 10 yıldır ‘içerdedir’ ve çok zor bir psikolojinin altında soluksuz kalmak üzeredir. Ancak polisin içinde de mafyanın bir köstebegi vardır. Ming (Lau) aradan geçen zaman içinde mafya ile olan bağı yavaş yavaş kesip normal bir hayat yaşamak için polisliği sürdürmek niyetindedir. Çünkü o artık, bu rahat ve onurlu yaşamın bir ferdidir. Yan’ın asıl hak ettiği hayatı yaşıyordur aslında. İkisinin de patronlarının birbirlerini yakalamak konusundaki kişisel hırsları ise ayrı bir kulvarda olayları sıkıştırır ve bu gergin satranç oyununda bazı oyuncular oyunu erken terk etmek zorunda kalır... İlk film bunu anlatırken, ikinci film Ming

ve Yan’ın gençliklerini ve görevlerine dağılımlarını, seriye şık bir final koyan üçüncü film ise ilk filmin kaldığı yerden bu derin polisiyenin sonunu anlatır...

Yan ve Ming’in katmanlı karakterler olması, onların daha çok derinlerine indiğimiz ikinci filmin bile varlığına ihtiyaç duymamamızı sağlar aslında. Hikayenin duygusunu temsil eden Yan, kötücül Ming karşısında seyircinin gözbebeği haline gelir giderek... Ama Ming’i de bir çırpıda gözden çıkaramayız. Gençliğinde verdiği bir karar yüzünden çete reisi Sam tarafından polis teşkilatına sızdırılan Ming’in geçmişine bir sünger çekip, ‘dürüst’ bir hayatın içinde kalmaya karar vermesi ve bunun için gereken her şeyi yapmak istemesi de ‘anlaşılr’ bir motivasyondur... İki köstebegin de birbirini araştırması ve yaşanan yüzleşme ise hem filmin hem de polisiye sinemasının doruk noktalarından birini oluşturur. Yan’ın bir psikolog kadınla, Ming’in ise karısıyla yaşadığı özel hayatlarının da başarıyla hikayeye yedirildiğini söylersek senaryonun ne kadar meziyetli olduğunu daha iyi anlatabiliriz.

Eski Çin’in ‘Yin ve Yang’ felsefesi üzerine inşa edilen bu çift kutuplu gerilim, bu felsefenin niteliklerini isim benzerliklerinin (filmdeki karşılıkları Yan ve Ming) de ötesinde bir mantıkla üzerinde taşır. Zıt konumlarda olsalar da ‘Yin’ ve ‘Yang’, karşıtlarını mutlaka kendi içlerinde barındırırlar... Birbirlerine göbekten olmasa da bağlıdırlar ve birbirlerine dönüşme potansiyellerine de sahiptirler. Bu yüzden de finaldeki o ünlü çatı sahnesinde birbirlerinin içinden çıkar gibi gösterir bize onları yönetmenler... Aynı referansın üstü daha da kapalı bir versiyonu Michael Mann’in “Büyük Hesaplaşma” (Heat) filminde de vardır.

Wong Kar-Wai’nin ve Uzakdoğu sinemasının gözbebeği oyuncularından Tony Leung, Yan rolünde her zamanki gibi duygusal performansı parlıyor. Andy Lau ise çelik gibi bir görüntü çizerek, bütün zaafalarını adeta derinlerine ‘gömen’ diğer köstebek Ming rolünde karizmatik bir performans veriyor.

Melankolinin rengi olan mavi ve tonlarının ağırlıklı kullanıldığı üçlemenin bu ilk filminde, yönetmenler karakterlerin iç gerilimlerini de hikayenin gerilimi içine başarıyla yedirdikleri bir yönetim becerisi sunarlar. Martin Scorsese’nin “Kırlı İşler”in senaryosundan gerçekleştirilen ‘yeniden çevrimi’nin de (“Köstebek / The Departed”) hakkını verdiğini ama yine de Hong Kong versiyonunun daha ‘gerçek’ ve daha ‘gergin’ bir film olduğunu düşünmeden edemediğimizi de belirtelim.

14 ŞUBAT HAFTASI İÇİN 11 ROMANTİK FİLM

Tesadüflerin ardından gelen aşk ve mutlu son... **Romantik komedi**, insanın baştan sona ne olabileceğini tahmin ettiği halde tükenmeyen bir merakla defalarca izleyebildiği bir tür. **“Romantik Komedi 2: Bekarlığa Veda”** filmi ve **Sevgililer Günü**’nden yola çıkarak 11 film belirledik.

14 ŞUBAT SEVGİLİLER GÜNÜ, KUTLASIN YA DA KUTLAMASIN BİR şekilde insanın gözüne çarpıp etrafında dolanır ve 14 Şubat haftası, kalpli hediyeliklerin havada uçuştığı, eğlenceli paketlerin rafları doldurduğu bir sevirlik haline gelir. Dolayısıyla sevgiliniz olsun ya da olmasın, kutlayın ya da kutlamayın o gün gelip gözünüzün önüne yerleşiyor. Hal böyle olunca, yerli film “Romantik Komedi 2: Bekarlığa Veda”nın da vizyona girmesini fırsat bilerek biz de bugünü es geçmedik ve 14 Şubat bahanesiyle soğuk kış günlerinde seyredilebilecek 11 keyifli romantik komedinin altını çizdik. Daha önce izlemiş olun ya da olmayın, mutlaka görülmesi gereken ve her seferinde aynı keyifle izlenen filmler listesi oluştu aynı zamanda... Haftaya özel elinizin altında bulunabilecek, belki hanidir izlemeyi tasarladığınız, çoktandır unuttuğunuz bu keyifli yapımları hatırlatmak istedik.

1 ANNIE HALL (1977)

Bilenler bilir; Woody Allen filmleri hiç eskimez, kadın-erkek ilişkilerinin en çetrefilli sularında dolanırken ufak ayrıntıları su yüzüne çıkarır. Çoğu zaman insanın aklından geçen ama dile dökmediği ayrıntılar Woody Allen sinemasında dile gelir, konuşur. ‘Bunu ben de hissetmişim’ hissiyatı ile ilişkilere dair zeki çıkarımlar da cabası. Komedyen Alvy Singer ile caz şarkıcısı Annie Hall’un aşkını anlatan film, romantik filmler deyince akla gelen ilk filmlerden. Allen, o dönem birlikte olduğu Diane Keaton ile başrolü paylaştığı filmde kendi ilişkisinden de yola çıkarak yazmıştır birçok diyalogu. Aralarındaki atışmalar, eğlenceli sohbetler, entelektüel kadın ve erkeklerle yapılan göndermelerle sinema tarihinde unutulmazlar arasına giren, romantik bir film çıkar ortaya. En İyi Film Oscar’ını aldığı da hatırlatalım.

2

3

4

5

2 HARRY SALLY İLE TANIŞINCA (WHEN HARRY MET SALLY..., 1989)

"Harry Sally İle Tanışınca" bir dönem için gayet popüler olan zamanla da neredeyse bir klasik haline gelen romantik filmlerden. Üniversiteden mezun olurken tanışan Harry ile Sally'nin uzun yıllara yayılan aşk hikayesinin ham maddesi ise dostluk mu aşk mı sorunsalı. Birbirlerine destek olan, ilişkilerine dair akıl veren, uzun zaman dostluk eden Harry ile Sally günün birinde gerçek aşkın aslında bu dostluğun içerisinde saklı olduğunu keşfeder. Film baştan sona Harry ile Sally'nin arkadaşlıktan aşka uzanan engebeli yolu üzerinde dolanır ve zaman zaman aralarında doğan gerilimle de beslenir. Özellikle son sahnesiyle zihinlere kazınan ve Rob Reiner'in yönettiği filmde Meg Ryan ve Billy Crystal'ın oyunculuğu da göz doldurur. Hiçbir anında sıkılmayacağınız ve mutlaka görülmesi gereken filmlerden biridir özetle.

3 ÖZEL BİR KADIN (PRETTY WOMAN, 1990)

Julia Roberts bir dönem Hollywood romantik filmlerinin gözdesiydi. Bu süreci başlatan, Roberts'ı romantik filmlerin vazgeçilmez oyuncusuna dönüştüren film ise hiç kuşkusuz "Özel Bir Kadın"dı. Richard Gere ile başrolü paylaştığı filmde Roberts hayat kadını Vivian'ı canlandırır. Gere'in canlandığı Edward ise zengin, başarılı bir iş adamıdır. Günün birinde Vivian'ı kiralar; önce birkaç saatle başlayan bu süreç günlere yayıldıkça, Edward ile Vivian birbirine âşık olmaya başlar. Dışarıdan pek de mümkün görünmeyen bu aşk öyle güzel gelişir ki seyircinin her seyredişte tadı damağında kalır ve sinema tarihinin unutulmayan çiftlerinden biri oluşur. Romantizmin ustası yönetmen Garry Marshall ise çok değil bir yıl sonra çekeceği "Frankie ve Johnny" ile unutulmaz bir çift daha yaratacaktır.

4 FRANKIE VE JOHNNY (FRANKIE & JOHNNY, 1991)

Ufak bir Yunan restoranı ve burada yeni çalışmaya başlayan Johnny... Johnny aynı yerde çalışan Frankie'ye görür görmez tutulur. İlk randevuyu koparması biraz zor olsa da yavaş yavaş gelişir aralarındaki ilişki. Frankie hep kendini saklama, korumaya alma derdinde, Johnny ise tam tersine korkusuz, kendini aşka bırakmaya hazır. Film boyunca Frankie'nin içerisinde gizli kalmış hisleri uyandırmaya çalışıyor Johnny... Aşkta kaçılmayacağını, insanın kendisini bırakabileceğine inandırmaya çalışıyor Frankie'yi. Frankie ise başlarda tepki gösterse de zamanla alışıyor Johnny'ye... Terrence McNally'nin aynı adlı oyunundan senaryolaştırdığı "Frankie ve Johnny", Garry Marshall'ın yönetmenliğinde usta işi bir romantizme bürünürken diyaloglar uzun süre seyircinin zihninde doluyor.

5 KÖPRÜÜSTÜ AŞIKLARI (LES AMANTS DU PONT-NEUF, 1991)

Leos Carax'ın sinema tarihinin en ilginç aşk hikayelerinden birini anlattığı "Köprüüstü Aşıkları", Paris'te köprü altında yaşayan Alex ile bir gece karşısına çıkan Michèle'in âşık olduğu kadar boşlukta dolandıkları bir film olarak çıkar karşımıza. Alex sokaklarda yaşar, ansızın ortaya çıkan Michèle ise evinden kaçmıştır, gözleri bozuktur ve yavaş yavaş körleşmektedir. Zamanla birbirlerine ayak uydurup Paris'in sokaklarını kendilerine 'ev' edinirler, ortaya görsel olarak muazzam olduğu kadar, özellikle Alex'in kendini aşkla kaybettiği sahnelerde seyircinin damarlarında gezinen örseleyici bir aşk filmi çıkar. "Köprüüstü Aşıkları" Carax'ın Fransız Yeni Dalga'sından miras aldığı sinemasıyla gerçeküstü, şairane bir noktaya varan nadide filmlerden. Ağzda bıraktığı acımsı tat da cabası...

ÖLÜM KARARI

ROPE (1948)

tuncaarslan@yahoo.com

6 AŞK MEVSİMİ (THE GRADUATE, 1967)

Dustin Hoffman'ın ilk kez bir uzun metraj filmde yer aldığı "Aşk Mevsimi" zengin ve kafası karışık genç bir çocuğun aşk hikayesini anlatır. Zengin, üst sınıf bir ailenin oğlu olan Benjamin koleji bitirdikten sonra boşlukta salınır. Komşuları olan ve kendisinden yaşça büyük Bayan Robinson ile cinselliği keşfetmeye açıkken, onun kızı, yaştı Elaine'e tutulur. Sonrasında ise hem aşkını yaşamak hem de yolunu bulmak için kendisini daha önce çerçeveleyen sınırları reddedip, uzaklaşır. "Aşk Mevsimi"ne, en genç haliyle gördüğümüz Dustin Hoffman'ı üne kavuşturan film demek yanlış olmaz. Müzikleri de ayrı güzeldir. Romantizmi kadar mizahıyla da öne çıkan ve Mike Nichols'ın yönettiği "Aşk Mevsimi" en çok Elaine ile Benjamin'in otobüse bindikleri sahne ile akılda kalır. Bir de tabii Simon & Garfunkel imzalı müzikler...

7 HAROLD VE MAUDE (HAROLD AND MAUDE, 1971)

Hal Ashby'nin yönettiği "Harold Ve Maude" o güne değin görülmemiş bir çift yaratır. On yedi yaşındaki Harold ile seksen yaşındaki Maude'un birbirini nasıl bulduğunu ve sevdiğini anlatan "Harold Ve Maude"un en özgün yanı, böyle bir aşkı seyirciye yadırgamadan, akla yatacak bir biçimde anlatabilmeyi başarmış olması. Harold on yedi yaşında, yaşadığı saray yavrusu evinde mutsuz, zaman zaman ölü taklidi yapmaktan başka hayatla kurabildiği bir bağ da yok. Maude ise cenazelere gitmeyi seven ama bir o kadar da hayat dolu yaşlı bir kadın. Yolları bir şekilde keşişen Harold ve Maude'un naif aşkı, birbirlerine tutunma ve sevmeye biçimleri sıradışı bir romantizm yaratırken, egzantrik diyaloglarıyla da unutulmazlar arasında yerini alır. Aykırı öyküsüyle görüp görülebilecek en farklı yapıtlardan biridir bu...

8 SEN UYURKEN (WHILE YOU WERE SLEEPING, 1995)

Lucy kendi halinde yalnız yaşayan bir kadın, günün birinde uzaktan uzağa hoşlandığı Peter metroya binerken raylara düşünce onu kurtarır. Hastaneye gittiklerinde Peter komadadır ve Lucy onun ailesine nişanlı olduklarını söylemek zorunda kalmıştır. Peter uyurken Lucy ile Peter'in kardeşi Jack hoşlanırlar birbirlerinden. Filmin mizahı; her şeyin Lucy'nin başta hoşlandığı Peter uyurken gerçekleşiyor olması. Lucy karakterinin ince olduğu kadar renkli bir biçimde çizilmesi de filmi sırtlayan en önemli ayrıntılardan. Jon Turteltaub'un yönettiği "Sen Uyurken" defalarca izlense bile benzer bir keyif alınabilecek, Sandra Bullock'un oyunculuğuyla da renklenen ve artık klasikleşmiş romantik filmlerden biri. "Hız Tuzağı"yla (Speed) birlikte Sandra Bullock'u geniş kitlelere sevdiren film aynı zamanda.

9 EVE DÖNÜŞ (GARDEN STATE, 2004)

"Scrubs" dizisinden tanıdığımız Zach Braff'ın yazıp, yönetip bir de başrolünde oynadığı "Eve Dönüş", adından da anlaşılacağı üzere bir eve dönüş hikayesi. Andrew yıllar sonra annesinin ölüm haberiyle doğup büyüdüğü kasabasına döner. Burada eski dostlara rastlar ve tipik geri dönüş hisleri yaşar. Bir anda karşısına çıkan Sam, hem Andrew'un geçmişi üzerinde baskın bir rol oynayan babası ile yüzleşmesini kolaylaştırır hem de içinde biriken duyguları yeniden keşfetmesini sağlar. Zamanla Sam'e alışan Andrew geri dönmekten korktuğu kasabasında kalmayı düşünecek kadar âşık olur Sam'e... Natalie Portman'ın canlandırdığı Sam karakteri ile Andrew birbirlerine o kadar naif bir biçimde ayak uydururlar ki, yavaş ve huzurla akan, biraz klişe bir tabirle insanın içini ısıtan samimi bir romantizm karşılar seyirciyi.

10 SEVGİNİN BAĞLADIKLARI (SLEEPLESS IN SEATTLE, 1993)

Karısını uzun yıllar önce kaybettikten sonra hayatına kimseyi almayan Sam yalnızlığına çoktan alışmıştır. Oysa oğlu Jonah bile babasının halini acıklı görmeye başlamış ve hayatına birinin girmesi gerektiğini anlamıştır. Jonah bir gün dayanamaz ve babasının yaptığı radyo programını arayarak hislerini dile getirir; bunun üzerine Sam'in kadın hayranları artar. Evlilik arefesinde olan Annie de bu çağrıya kendince cevap verir ve başta göndermeyi düşünmediği bir mektup yazar. "Harry Sally İle Tanışınca", "Silkwood" gibi filmlerin senaryolarını yazan Nora Ephron'un yazıp, yönettiği "Sevginin Bağladıkları" başkarakterlerin birbiriyle çok az görüşebildikleri bir film. Öyle ki son beş dakikaya kadar tanışmazlar bile, yine de baştan sona masalsı bir romantizm hâkimdir. Bugün artık 'kült' de diyebiliriz.

11 AŞKIN (500) GÜNÜ ([500] DAYS OF SUMMER, 2009)

90'larda çekilmiş ve öne çıkmış romantik komedi filmleri genellikle sıcak, içten bir atmosfere sahipken, 2000 yılı sonrası itibarıyla yerini genellikle sadece seks olsun aşk olmasın derken birbirine kapılıp âşık olan çiftlere bırakır. "Aşkın (500) Günü" 90'ların naif havasını taşıyan romantik filmlerden. Bir kartpostal şirketinde metin yazarı olarak çalışan Tom, işe yeni başlayan Summer'a âşık olur. Summer başına buyruk, hayatı çok da ciddiye almayan bir kadınmış gibi görünür. Aralarında başlayan ilişkiyi sevgililik olarak tarif eder Tom, Summer ise arkadaşlık. Yol ayrımına geldiklerinde ise neyin yeterli, neyin yetersiz olduğunu anlayamaz. Marc Webb'in yönettiği ve Tom ile Summer'ın yaşadığı 500 günü karışık bir kurguyla anlatan "Aşkın (500) Günü" son yılların akılda kalan romantik filmlerinden.

KARAR

“Karar” (The Verdict) ilk bakışta ‘mahkeme formülü’nü uygulayan bir film olarak farklı görünmeyebilir. Oysa **Sidney Lumet**, seyirciye göre iyi ya da kötü saftaki hiçbir karakterini yüceltmiyor/yermiyor; davanın nedenini dramatikleştirip konvansiyonel bir yapı kurmuyor. Herhangi bir filmin takınacağı ‘beklendik’ ahlakçı yapı, “Karar”ın topraklarında hiçbir zaman inşa edilmiyor. **Bu film ‘davanın’ değil ‘avukatın’ filmi...**

KAYBEDEN KARAKTERLERİN ÖYKÜLERİ SEYİRCİYE KOLAY YOLDAN DUYGUDAŞLIK KURMA FIRSATI TANIRLAR. ORTAK BİR ‘ACIMA’ DUYGUSU, FİLMLE KURULACAK DUYGUSAL BAĞI BERABERİNDE GETİRİR. SIDNEY LUMET’İN ÇOĞU FİLMİNDE KAYBEDEN KARAKTERLERİ GÖRMEK MÜMKÜNDÜR. GENELDE TOPLUMDAN DIŞLANMIŞ, BİR ‘PATLAMA’ NOKTASINA doğru yol alan ve sesini duyurmak için bir ömür ‘doğru anı bekleyen’ karakterler... Kendisinin büyük filmlerinden birkaç örnek vermek gerekirse “12 Öfkeli Adam” (12 Angry Men) kaybedenini konuşturamaz; masaya yatırır ve inceler... “Köpeklerin Günü” (Dog Day Afternoon), sıradan bir soygun filmi kıyafeti altında balta girmemiş LGBT mevzusuna dikkat çekerek başka türden bir dışlanmışlığı ele alır. “Serpiko” (Serpico) dürüst bir polisin yalanlar dünyasıyla uyumsuzluğuyla uğraşırken “Şebeke” (Network) ise kaybeden rolünü dürüstlük olgusuna vererek konuya bambaşka bir açıdan yaklaşır. Büyük ustanın aldığı Oscar adaylıklarına rağmen biraz daha fazla ‘unutulmuş’ filmlerinden biri olan “Karar” (The Verdict, 1982) da Lumet sinemasının genel temsilini en sade (ve minimalist) yoldan takdim eden filmlerden bir tanesi...

“Karar”da çoktan kaybetmiş hatta bu özelliğini kabul etmiş bir karakter var. Adı Frank Galvin... Geçmişini bizden saklıyor. Bu nedenle onun hakkındaki her şeyi, o, cümlelerin üçüncü şahısyken

öğrenebiliyoruz. Bu karakterin formülü çok basit aslında. Bir zamanlar gereğinden fazla dürüst olan bir adam Frank. Kendi oyun alanına, mesleği ve bu mesleğe egemen güçler dengesi tarafından itilecek türden bir yaklaşımı olmuş. Halen bir avukat olarak anılabilmesini bile içten içe şans eseri olarak yorumluyor.

Avukatlık mesleği Frank için artık oldukça köşeli... Kendisi es kaza bir iş alırsa en kısa yoldan sonuca bağlamanın uğraşında. Kendisi için tek çıkış yolu olabilecek bir hatır-gönül işi de bu şekilde geliyor ellerine. Kiliseye bağlı bir hastane, genç bir kızın bitkisel hayata girmesine neden oluyor. Davacı, alacağı ‘garanti’ tazminatına aracı olması için Frank Galvin’e başvuruyor. Hastanenin teklifi oldukça iyi... Üçte birini Frank’in alacağı 210.000 dolar nakit para hazır. Frank’in bu teklifi reddetmesi kendi için dahi sürpriz oluyor. Çünkü iş mahkemeye taşındığında bu tip davaların ‘usta’ bir avukatı çıkacak karşısına. Bu sürpriz kararın altında ise oldukça kompleks bir psikoloji gizli. Frank kendine olan güvenini tamamen yitirmiş durumda. Bu sebeple verdiği bu karar öz-saygısını geri kazanmak adına elindeki tek şansı. Gerisi ise, malum, mahkeme süreci...

“Karar” ilk bakışta ‘mahkeme formülü’nü aynen uygulayan bir film olarak akranlarından çok da farklı görünmeyebilir. Bu nedenle

işin biraz daha derinine inmek gerekiyor. Sidney Lumet, seyirciye göre iyi ya da kötü saftaki hiçbir karakterini (safları da yok ederek) yüceltmiyor/yermiyor; davanın nedenini dramatikleştirip konvansiyonel bir dramatik yapı kurmuyor ve Frank Galvin karakterinin iç dinamiklerini asla değiştirmiyor. Herhangi bir filmin takınacağı 'beklendik' ahlakçı yapı, "Karar"ın topraklarında hiçbir zaman inşa edilmiyor. Bu noktadan hareketle varacağımız nokta ise, bu filmin 'davanın' değil 'avukatın' filmi olduğu...

İşin daha tuhaf ve doğal olarak 'dramatik' tarafı ise Frank Galvin'in film boyunca net bir dönüşümden geçip de 'özgüvenli' bir karaktere bürünememesi. Çoğu mahkeme filminin bir klimaks olarak kullandığı bu dönemeç, "Karar"ın hiçbir anında yok. Frank Galvin filmin başından sonuna kadar, kazanması muhtemel anlarda dahi kaybediyor. Bir avukat olarak sergilemek üzere olduğu tüm becerileri kendi özgüvensizliği nedeniyle ziyan oluyorlar. Karakterini duygusal bağlamda 'aşk' duygusu üzerinden zenginleştiren Lumet, -biraz da Barry Reed'in uyarlanan romanı yüzünden- karakterini duygu üzerinden bile istismar ediyor ve cezalandırıyor. Bu istismar, elbette ki 'hayat kadar dürüst' bir noktada konumlandırılabilir.

Frank Galvin'in mahkemeye taşıdığı davasını büsbütün ahlaklı bir karakter olmasına yoramıyoruz. Zira Frank sadece kendisine inanabilmenin peşinde... Davasına, sonunda özgürlüğünü kazanacağı bir matematik problemi gibi bakıyor; sonuca kendisi için koşullanıyor. Lumet'in filmi sadece bu açıdan bile insanoğlunun ve 'kaybeden' insanoğlunun içsel dünyasını anlayabilmemiz adına büyük bir fırsat sunuyor.

Paul Newman'ın müthiş bir şekilde 'derinlik' kazandırdığı Frank Galvin karakteri, hiç şüphe yok ki beyazperdenin gördüğü en gerçekçi avukat portrelerinden bir tanesi. Tabii bu karakteri Paul Newman'a olduğumuz kadar Sidney Lumet'e de borçluyuz. Daha heyecanlı bir yönetmen tarafından bas bas bağırarak anlatılacak bir mevzuyla Lumet kulağımıza fısıldıyor. Lumet'in kamerası sadece bir karakterin yaşadığı en önemli birkaç gününü, dolaysızca, sakince gözlemliyor. Bu sakinliğe ne gerçeklikten uzak replikler ne de başka dünyadan olan mekanik karakterler eşlik ediyorlar. Kötü ya da iyi adamı olmayan bir gerilim filmi izlemenin eşsiz tadı "Karar"ın her yanından akıyor. Zaten 'öyle ya da böyle, her haliyle insan işte!' diyen "Karar"ı önemli olarak addetmemiz başlıca sebepleri de lezzetlerden ileri geliyor.

İKİNCİ KATTAN ŞARKILAR

İsveçli sinemacı Roy Andersson imzalı kapkara yapım, alışkın olmadığınız bir seyir deneyimi sunuyor. **“İkinci Kattan Şarkılar”** (Sånger Från Andra Våningen) için, **yanınızdan ayırmak istemeyeceğiniz bir başucu filmi** de denebilir öte yandan. Müthiş bir sanat yönetimi ve kusursuz kamera eşliğinde, **bambaşka bir film deneyimi...**

YAŞAYAN ÖLÜLERİN FİLMİ, “İKİNCİ KATTAN ŞARKILAR” (SÅNGER FRÅN ANDRA VÅNINGEN, 2000). PERULU ÜNLÜ ŞAİR-YAZAR CÉSAR VALLEJO’NUN (1892-1938) DİZELERİNDEN ESİNLENMİŞ VE USTA OZANA ADANMIŞ BİR ŞİİR-FİLM. AYNI ZAMANDA KAPKARA BİR HİÇİV! SONA GELİP DAYANMIŞ DÜNYAYA BİR SON SELAM! YOK OLAN medeniyete ve insanlığa keskin bir ağıt! Kendini açlığa bırakarak intihar eden ‘acının ozanı’ Vallejo’nun ‘umuttan söz etmek istiyorum’ şiiri gibi kapkara bir anlatı.

Çağın acılarını anlatan devrimci-mistik dizeleriyle yüreğe yerleşmiş bir sanatçıdır Vallejo. Okunarak değil aslında, duyumsanarak anlaşılır en çok! “Tanrı’nın hasta olduğu bir günde doğdum” diyen Vallejo dizelerinden esinlenmiş sarsıcı dram, Roy Andersson imzalı. 1943 doğumlu İsveçli sinemacı, edebiyat ve sinema eğitiminin ardından, 1970 tarihli ilk uzun metraj filmi “Bir İsveç Aşk Öyküsü” (En Kärlekshistoria) ile büyük ses getirmiş, Bergman’ın ardından İskandinavya’nın en pırlantılı sinemacısı olarak gösterilmişti. 1975’te suç yüklü dram “Giliap” ile istediği eleştiri ve beğeniyi bulamayınca ara verdi sinemaya.

Reklam filmleri yönetmeye başladı ve bu işin en önde gelen isimleri arasına girdi. Kısa metraj filmleri ve belgeselleri ise ihmal etmedi hiç. Görkemli geri dönüşünü ise, 2000 tarihli hüznü ve kapkara film

“İkinci Kattan Şarkılar” ile yaptı. Cannes’den ‘Jüri Özel Ödülü’ ile dönen yapımı, 2007’de “Siz Yaşayanlar” (Du Levande) izledi. Festival izleyicileri için yabancı bir isim değil Roy Andersson. Onunla henüz tanışmamış sinefiller içinse, ekmek ve su anlamı taşıyor!

“İkinci Kattan Şarkılar”, aynen Vallejo şiirleri gibi, bakılarak anlaşılacak bir film değil. Çok şey bekliyor izleyicisinden. Duyumsanarak, içinizde hissederek, kaostan tam ortasında kapkara bir mizahın varlığını keşfederek tadına varılacak çok özel bir mücevher. İnsanı adeta hipnotize eden ve ad koyamayacağımız tuhaflıkta planlar ve anlara sahip yapım, dört yıl gibi epey uzun bir sürede, bir senaryo, hatta bir öyküye bağlı kalmadan çekilmiş. Kısa öykücüklerden oluşup, bir bütünün etrafında tur atan ve ne söylediğini çok iyi bilen tavizsiz bir anlatı. Absürd bir insanlık ve sistem kurbanları öyküsü.

Kuzey yarımkürede bir yerlerdeyiz. Renk paletinin donuk matlığı içinde bir grup ‘yaşayan ölü’yle tanışıyoruz. Mutsuz insanlarla. Kaybetmiş, sıkılmış, yaralı, eksik, yoksul, çaresizlikten üşüyen, yalnız ruhlarla. Garip olaylar meydana geliyor kapitalizmin esareti altındaki şehirde. Gerçeküstü durumlar sanki bunlar. Birbirleriyle ilişkili gibi görünmeyen ama göbekten bağlı oluşlar duruyor karşımızda. Otuz senenin ardından işinden atılmak üzere olan memur. Şehrin soğuk ve

mesafeli sokaklarında kaybolup, aşırı milliyetçiler tarafından feci şekilde dövülen mülteci. Yaşlanmış, yorulmuş bir sihirbaz, mutat gösterilerinden birinde gerçekten ortadan ikiye ayırır, konuklar arasından çıkıp gelen talihsiz adamı.

Sonra o talihsiz küçük adam. Sigortadan para almak için mobilya dükkanını ateşe veren karakter. Uykusuz şehir halkı. Uyumak o denli zor ki. Bütün sevişmeler eksik. Bütün sevişmeler aynı, tatsız, yalnız. Sonra birden kargaşa başlar. Mutfak masalarına süzülen günün ilk ışıklarıyla başlayan büyük kaos. Yeni bir milenyum gelmiştir; felaketler ve yıkımlarla birlikte. Çıldırılmış gibidir insanlar ve gelip sona dayanmıştır her şey. Bütün bu oluşları sezen, şehirde dolaşıp duran, yine bezmiş bir kahramandır; tanıklık eder. Zihinsel yıkımlar, insan gibi yaşamının imkansızlığını haykırmaktadır.

“Ekmeğini ısıra ısıra yürüyor adamın biri. Durup da sevgilime şiir yazacağım ha? Oturmuş kaşınıyor ötekisi bitlerini eziyor parmaklarıyla. Hangi yürekle psikanalizden söz edilir ha? Sakatın birisi, bir çocuğa yaşlanmış gidiyor. Ben oturup Andre Breton okuyacağım ha? Kan tükürüp dört bir yana orada birisi tiril tiril öksürüyor, ruhumun derinliğini anlatacağım ha? Birisi kemik arıyor çamur içinde, gel de türkü söyle sonsuzluk üstüne?” der “Adamın Biri” adlı şiirinde César

Vallejo. Müthiş bir sanat yönetimi ve kusursuz kamera eşliğinde filme döker Vallejo satırlarını Andersson. Yaşadığımız yerden ümitsizdir o da. Anlatacağını, görkemli biçime ezdirmeden yapar bunu ama. Biçimle meselenin en üst noktada gerçekleşen buluşmasıdır “İkinci Kattan Şarkılar”. Tiyatro kökenli birbirinden güçlü oyuncular eşliğinde alaycı bir distopyadır karşımızdaki.

Cannes Film Festivali’nde Samira Makhmalbaf’ın “Kara Tahta”sı (Takhte Siah) ile jüri ödülünü paylaşan, ayrıca Altın Palmiye’ye aday olan film, farklı festivallerde de ödüllere uzanır.

En çarpıcı etkiyi yakalayabilmek için bir seferde çekilmiş kırk beş kısa bölüm izleriz. Her ‘oluş’, bir organizmanın parçacığdır ve büyük resim, görkemli bir finale tamamlanır. Yüzde yüz sinema, yüzde yüz edebiyat sinmiş bir belgedir karanlık anlatı. Bildiğimiz medeniyetin sonunda, onun neden yok olduğunu gösteren bir tüketiş kanıtı. Soluk, beyaz renkli bir ölüm belgesi.

Tıkali yollar boyunca kilitlenmiş araçlar, aşağılanan insanlar, inanç, din, otorite, faşizm, yok eden çılgın ekonomik düzen, metaforlarla yüklü umutsuz analiz. ABBA’nın ‘B’lerinden biri olan Benny Andersson imzalı orijinal müzik eşliğinde, ‘dünyanın sonu ve perde’ diyen, başka hiçbir şeye benzemeyen, iddialı bir varoluş acısı ve yok oluş resitali!

PIYANİSTİ VURUN

ORİJİNAL ADI

Tirez Sur Le Pianiste

YÖNETMEN François Truffaut

UYUNCULAR Charles Aznavour,

Marie Dubois, Nicole Berger,

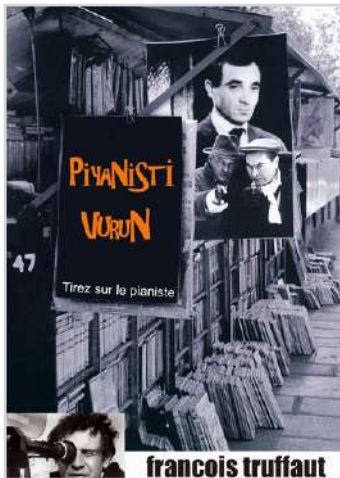
Michèle Mercier

YAPIM/SÜRE 1960 Fransa, 78 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 2.0 DD

Fransızca (T.A.)

ŞİRKET As Sanat (Tepe)

SONUÇTA BİR 'GANG' YÜKÜ TAŞIMAKLA, BOLCA KAÇMA-KOVALAMACA DUMANI SALMAKLA BİRLİKTE PEK ÇOK 'JANR'I İSTASYON OLARAK KULLANIP SINEMA SANATININ DERİNLİKLERİNE DOĞRU YOL ALAN RENKLİ Mİ RENKLİ BİR TRENE benzetilebilir "Pianisti Vurun". Belki Fransız Yeni Dalga Akımı'nın 'en tipik ve sembolik' filmlerinden değil ama akımın derdini tasasını ve temel vurgularını yansıtan en meşhur, eskimek bilmemiş örneklerden biri. François Truffaut da bu trenin makinisti ve aslında yolcusu da...

Klasik müzik piyanisti Charlie Kohler, üst sınıftan karısının bir aldatma, sert tartışma ve sinir krizi sonucu intihar etmesiyle kariyerini terk eder, her şeyden elini eteğini çekerek Paris'te salaş, kirli, dumanlı bir kafede piyanistlik yapmaya başlar. Gerçek adı Edouard Sarayon'dur. Kafenin çalışanlarından Lena, kimliğini saklamakta olan Charlie'ye epeydir aşkla bakmaktadır. Charlie'nin, başını bir kez daha mafyayla derde sokan serseri ağabeyi soluğu kardeşinin yanında alınca kahramanımız da bu kaosa sürüklenir ve elbette ki Lena olayların tam göbeğinde yer alır. Çünkü aşk, tehlike anında sevilen insanın yanında bulunmayı gerektirmektedir. Ki sonradan bir kardeş daha çıkacaktır sahneye!

Truffaut'nun Amerikalı yazar David Goodis'in romanından hareketle yazıp yönettiği "Pianisti Vurun", Goodis'in bir başka yapıtından alınma çok hoş bir açılış sahnesiyle merhaba der seyirciye. Yumuşak, aslında bir çöküş öyküsü üzerinde ilerlemekle birlikte iyimser, duygu yüklü ve neşeli bir film izleyeceğimizi haber verir gibidir Truffaut. Aynen öyle olur. Hollywood'un B Sınıfı suç filmlerine bolca selam yollayan, kural tanımadan türden türe atlayan, eleştirmenlerin hemen sahip çıktığı, seyircinin ise doğaldır ki biraz uzak durduğu bir film "Pianisti Vurun", yapım yılı olan 1960'ta. Bir yıl önce "400 Darbe" (Les Quatre Cents Coups) ile Cannes Film

Festivali'nde büyük başarı kazanan ve yapacağı ikinci film merakla beklenen 28 yaşındaki Truffaut, filmografisini belirleyici bir işe imza atmıştır neresinden bakılsa.

Godard'ın "Düş ülkesinde geçen ilk film" gibi, ilk okunuş ve duyuşta kavramanın hayli zor olduğu bir tanımla etiketlediği; açık söylemek gerekirse tam da örneğin Tarantino'nun başından beri yaptığı üzere, kendi binasını, 'eskiyi yıkmadan' ve dahası 'eski binalar'dan bolca malzeme aşırarak inşa eden Truffaut, neredeyse aklına gelen her türe el atmıştır "Pianisti Vurun'da. Tümü de dozu çok iyi ayarlanmış biçimde gerilim, polisiye, komedi, romantizm, aksiyon içeren film 'parçalı yapı' denen şeyin teorik, pratik ve ansiklopedik karşılığı gibidir. Zor

durumdaki karakterler, bir kovalamaca sahnesinin hemen ardından, köşeyi dönüp bir ara sokağa saptıklarında artık başka bir dünyadadırlar. Değişik estetik tercihler rastgele bir aradaymışlarcasına kullanılır, zamandan zamana bilinçli sıçrayışlar yapılır ama her seferinde de seyirciyle mesafe korunur, 'yabancılaştırma'dan asla vazgeçilmez. Eğri oturup doğru konuşmak gerekirse zorlu bir seyir süreci, tuzaklar, çıkmazlar vardır karşımızda. Kamera arkasındaki Truffaut, 'kara film üzerine bir film' çekiyor havasındadır sanki; önümüze durmadan farklı göstergeler ve temsil biçimleri sürer ama tüm bu kaosu alabildiğine sevimli, hoş ve aslından bütünlüklü bir dille gerçekleştirir. Sonradan Woody Allen ve Quentin Tarantino

filmlerinde de mutlaka karşımıza çıkan boş ve uzun gevezelikler, geyik sohbetleri, kadınlar üzerine felsefi yaklaşımlar vb. tatlı bir bahar yağmuru gibi ıslatır bizi. Başta Charles Aznavour olmak üzere tüm oyuncular da mükemmel uyum gösterir bu alacalı bulacalı yapıya.

Yalnızca Lena ile Charlie'nin iç ses eşliğindeki 'aşk yürüyüşleri'nin bile insanı tekrar tekrar seyretmeye zorladığı, "her şeyi, hiçbir şey üzerine kuran" bu çok iyi filmi, ardında bıraktığı 52 yılın hatırına bir kez daha sevelim sayalım.

Raoul Coutard'ın kamerayı sürekli hareket halinde yönetmesinin tadına doyumuyor.

"Kurgu hatası var!" diyecek olanlar da haksız sayılmaz...

**DOZLARI ÇOK İYİ
AYARLANMIŞ BİÇİMDE
GERİLİM, POLİSİYE,
KOMEDİ, ROMANTİZM,
AKSİYON İÇEREN FİLM
'PARÇALI YAPI'NIN
TEORİK, PRATİK VE
ANSİKLOPEDİK
KARŞILIĞI GİBİ...**

RUHLAR BÖLGESİ

ORJİNAL ADI Insidious
YÖNETMEN James Wan

OYUNCULAR Patrick Wilson, Rose Byrne,
Ty Simpkins, Lin Shaye, Barbara Hershey
YAPIM/SÜRE 2010 ABD-Kanada, 98 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET As Sanat (Mars)

**“RUHLAR BÖLGESİ”
SATIR ARALARINDA
HAYLİ YENİLİKÇİ
HAMLELER
BARINDIRIYOR...**

KORKU SINEMASINDAN NADİREN İYİ FİLM GELMEYE BAŞLAMASININ BAŞLICA NEDENİ, TÜRÜN KENDİ KLİŞELERİNİ hızla tüketmesi oldu. Tabii ki tür sineması klişeler üzerinde temellenir ama o klişelerin ayarını iyi tutturmak gerekir. Oysa ki, bugün korku filmi çeken hiçbir yönetmen türün klişeleri olmadan adım atamaz hale geldi. Senarist Leigh Whannel ile yönetmen James Wan'ı bunlardan ayırmak gerek çünkü beraber çalıştıkları ilk filmleri “Testere”den (Saw) beri korku sinemasına bir renk getirdikleri aşikar. “Ruhlar Bölgesi” ise satır aralarında hayli yenilikçi hamleler barındıran bir korku filmi.

Josh ve Renai'nın hayatları oğulları Dalton'ın tavan arasında gizemli bir şekilde düşüp komaya girmesiyle altüst olur. Oğullarının bitimsiz koma hali sürerken, evlerinde tuhaf şeyler olmaya başlar. Bu esrarengiz olayların başlıca kurbanı ise gündüzleri evde duran Renai'dır. Genç kadın başta ne kadar dillendirse de, kocası Josh'a tuhafıkların ciddiyetini kabul ettiremez.

Leigh Whannel, senaryoyu yazarken tüm korku klişelerinden sakındığını söylüyor ki, bunlardan

biri ailenin ilk krizde pılısını pırtısını toplayıp evi terk etmesi oluyor. Ya da bir başka örnek: Korku filmlerinde zaman zaman ‘korku unsuru’ olan çocuklar burada kızağa çekiliyor, pasifleştiriliyor. Whannel'in bu özgün durma çabasına yönetmen Wan da uyuyor ve o da örneğin ‘hoplat-sıçrat’ efektlerinden uzak duruyor. Ne var ki, kurdukları atmosfer üzerinden tüyler ürperten birkaç sahne yaratmayı başarıyorlar.

Josh'ın finale doğru ‘ruhlar bölgesi’ne gidişiyle birlikte film de inandırıcılık konusunda bir nevi sırat köprüsünden geçiyor. Ne yalan söylemeli yönetmen bu riskli yolculuğu aşağı düşmeden tamamlamayı başarıyor.

Yani, “Ruhlar Bölgesi” etrafınızda paranormal şeyler olabileceğine sizi inandırmayı başarıyor. Bir korku filmi için bundan iyi meziyet olur mu?

Yönetmen James Wan'ın finale doğru kritik bir sekansta pandomimcilerden faydalanması etkili oluyor...

Quentin Tarantino'nun '2010'un en kötü filmleri' listesinde bulunması üzücü olduğu kadar düşündürücü.

WWW.İKİNCİELFESTİVALİ.ORG

ANKAMALL 7. ULUSLARARASI 2. EL FİLM FESTİVALİ

KALBİNİN SESİNİ DİNLE
ASLA VAZGEÇME!

FİLMİN
KATILDIĞIN YARIŞMALARDA
DEĞERİNİ BULAMADIYSA
SENİN
GERÇEK FESTİVALİN
İŞTE BUDUR!

20-24 ŞUBAT 2013

ANKAMALL SANATLİ SAHNESİ

ANKAMALL
2. EL
FİLM
FESTİVALİ
—uluslararası—

ANKAMALL

ECE Türkiye

Hollanda Büyükelçiliği

ENTY

hermes ofset

ANKARA

eskiyeni

su'dem

Beyazperde

sadibey.com

ETEK LİNEA

ANKAMALL

2. EL

FİLM

FESTİVALİ

—uluslararası—

ANKAMALL

2. EL

FİLM

FESTİVALİ

—uluslararası—

MÉNILMONTANT

Yönetmen **Dimitri Kirsanoff**'un 1926 yılında çektiği, avangard sinemanın az bilinen örneklerinden olan **“Ménilmontant”** bir çiftin hunharca öldürülmesiyle başlıyor. Film, şiddeti de, açlığı da şiirsel bir şekilde ele alarak melankolik bir atmosfer yaratıyor.

YÖNETMEN Dimitri Kirsanoff
YAPIM 1926 Fransa
SÜRE 38 dk.

MÜZİK GRUBU PEYK DÜNYANIN TÜRLÜ ACAYİPLİKLERİNİ 'SAÇMA' BİR DİL VE SEMPATİK BİR MÜZİKLE SERGİLEDİĞİ 'DON KAFA' parçası için toplama görüntülerden bir video klip/kolaj hazırlamış. Yıldız yönetmenli, stüdyo çekimli klipler artık sadece müzikten para kazanabilenlerin tercihi oluyor; çoğu müzisyen ve grup 'archive.org' gibi sitelerdeki hazır görüntülere yöneliyor. İlk zamanlarda görüntüler rastgele seçiliyor ve kurgulanıyordu, artık 'Don Kafa' videosu gibi ilginç, kavramsal işler de çıkıyor. Ama onun güzelliğini, olağanüstü yemek bölüşme sahnesini ödünç aldığı "Ménilmontant" filmine borçluyuz.

Yönetmen Dimitri Kirsanoff'un 1926 yılında çektiği, avangard sinemanın az bilinen örneklerinden olan "Ménilmontant" bir çiftin hunharca öldürülmesiyle başlıyor. Ortada kalan kız kardeşler birlikte Paris'e gidiyor, aynı adama âşık olarak ayrı düşüyor ve Paris'in karanlık yüzüyle tanışıyorlar.

Finalde ise yönetmen önce kardeşleri buluşturuyor, sonra ahlaki bir seçim yaparak problem erkeği cezalandırıyor. “Ménilmontant” şiddeti de, açlığı da şişirsel bir şekilde ele alarak melankolik bir atmosfer yaratıyor. Paris sokaklarında açlıkla mücadele eden Nadia Sibirskaja’nın yaşlı bir adamın yemeğine ortak olurken yaşadığı iç çatışmayı kelimelerle tarif edebilmek mümkün değil.

“Ménilmontant”ın Sovyet montaj tekniklerinin etkisindeki Paris bölümleri hızlı ritmiyle günümüz video kliplerini aratmıyor; ve fakat filmin Peyk’in klibinde gözükmesinin sebebi başka. Peyk’in ‘Don Kafa’ parçasındaki derdiyle, Dimitri Kirsanoff’un derdi birbirinden çok farklı değil; doksan yıl arayla, para ve güç hırsıyla dolu dünyanın insanı düşürdüğü acayip halleri mesele yapmışlar. “Ménilmontant”ın en önemli sahnesinin günümüzde bir video klibe taşınmasına şaşırmamak lazım.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

5

1

2

3

4

UYGAR ŞİRİN Karışık Kaset

1- Pes doğrusu!

Mardinli Sermiyan Midyat'ın yönettiği "Hükümet Kadın" filmi, farklı inanışlara saygıda kusur etmeyen bir film. Lakin Mardinli bir emekli din görevlisi, kentin tarihi değer ve kültürlerine hakaret edildiği iddiasıyla suç duyurusunda bulundu. Seyirci yozlaşması böyle bir şey galiba. Artık izlediğini de anlamayacak duruma mı geldik?

2- Tekin Akmansoy (1924 - 2013)

Tekin Akmansoy, sadece "Kaynanalar" dizisindeki Nuri Kantar mıydı? Değildi elbette. Tiyatroda onlarca oyunda rol aldığı gibi, "Kaynanalar" dizisi ve "Nöri Gantar Ve Ailesi" filminin de senaristiydi. "Şimal Yıldızı"nın Orhan Onbaşı'sının toprağı bol olsun.

3- Sinema kitleleri etkilemiş!

Brezilyalı yönetmen Glauber Rocha'nın 1964 yapımı "Tanrı Ve Şeytan Güneş Toprağında (Deus E O Diabo Na Terra Do Sol)" adlı filmindeki bir kare nasıl Dev-Genç'in simgesi haline geldi? Yılmaz Aysan'ın İletişim Yayınları'nın 30. yılı için hazırladığı "Afişe Çıkmak" kitabında bu soruya cevap veriliyor. 1968'de "Genç Sinema" dergisinin kapağına Artun Yeres yerleştiriyor bu figürü. Serüven böyle başlıyor...

4- Karışık Kaset

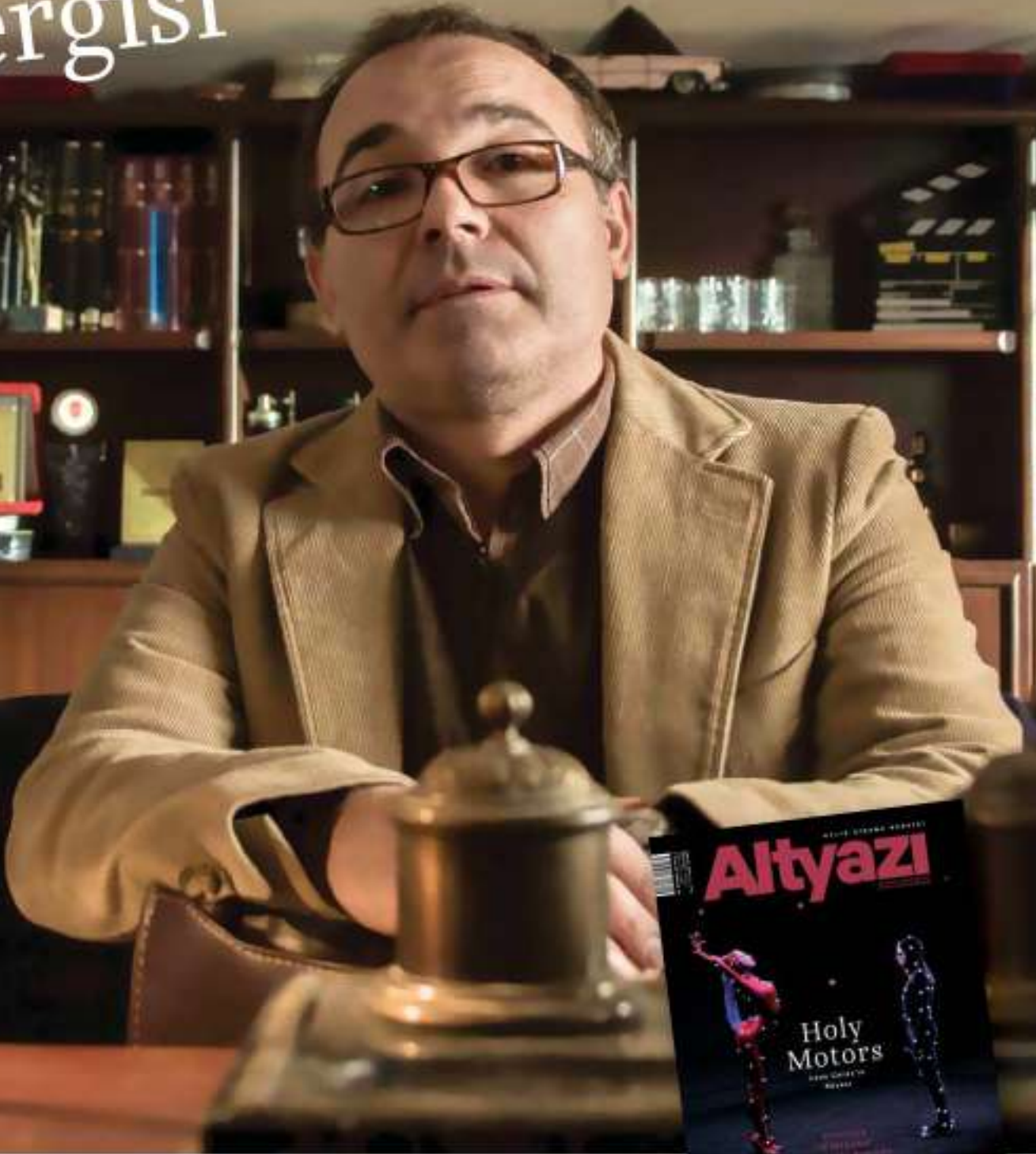
Sinema yazarı arkadaşımız Uygur Şirin'in içinden bol bol müziğin geçtiği "Karışık Kaset" adlı romanı, Kırmızı Kedi Yayınları'ndan çıktı. Bir müzik yazarının hayatının aşkını

anlatan kitabı, 90'ların başına yolculuk etmek isteyenlere şiddetle tavsiye ederim. Büyümemiş erkeklerin aşkı nasıl yaşadığına iyi bir örnek.

5- İki sinema yazarına vefa

2. El Film Festivali, bu yıldan itibaren 'Ahde Vefa Ödülleri' vermeye başlıyor. Çetin İnanç, Safa Önal, Salih Güney, Sümer Tilmaç ve Selda Alkor ile birlikte iki kıdemli sinema yazarı büyüğümüz Sevin Okyay ve Agah Özgüç de vefa ödülleri alacaklar arasında. Yakışır Sevin ablamız ve Agah abimize!

Filmlerle Yaşayanların Dergisi

Altyazı YENİLENDİ.
ŞUBAT SAYISI BAYİLERDE...

www.altyazi.net

“GELENEKSEL OLANA KARŞI ÇIKMAYA, KLİKLERİ PARÇALAMAYA, BİR KONTRAST OLUŞTURMAYA HER ZAMAN ÖZEL BİR İLGİ DUYMUŞUMDUR. "HARRY'NİN DERDİ" NDE (THE TROUBLE WITH HARRY) DE MELODRAMİ KARANLIK VE SİYAH GECELERDEN KURTARIP DIŞARIYA, GÜN IŞIĞINA ÇIKARDIM.”

Alfred Hitchcock